

אבשלום

1-12-1988

ספן/כתב למתנן ע"ל היקרה

אלמנו מקדישים לך את ספרו של בנינו
היקר למינו האהוב אמיליוס ז"ל שנפד
על קבלת-השם.

אתם הטיבתי, אתם המוות

אתם. אחי ילד אתי ימי אהיליוס.

אוספיו אתלנו טיבתי, קיסע תיים שהיו,

מיסתלם מתמנות למי בית-הספר אבר

אכרים כל תמורה מימד עם הטיבתי הקטור בה.

זכנתם עלמנות המוקדמות אכיסתון המדינה

מעלים אתכם תמיד האהבתנו, רוצים אהודות לך

ואל יאדם איך וכן תפסה ניקול

שאלתיים ישאר זככם

אצלם זככם ואלא את אישלות אככם,

בהערכה ופיקרה

לשכם אתלוד

אישל הטיבתי האהבת

שיטרו על קשר:

ספן: 95427-067

כפר-צ'יני

מיקוד: 15290

ספר זה מוקדש לזכרו של חברנו

אבשלום בשארי ז"ל

שנפל בגבול הצפון, בהתקלות עם מחבלים

סמוך לקבוץ יפתח

ט"ז בשבט תשמ"ח 4.2.88

מחיילי ומפקדי פלוגת

מאי 87 "אפעה"

אבשלום בשארי ז"ל

נולד בתאריך 25.11.68

נפל בתאריך ט"ז בשבט תשמ"ח 4.2.88

בן 19 היה בנופלו

זכר קדוש לברכה

נר לזכרון

נר הדלקנו בתוכנו
לנשמתך
לכבודך
נר לנצח נר דולק
נר לא יכבה
יזכיר הכל שלא נשכח
יביע רקיעים באורו הזך
נר תמיד

יזכור

אנחנו — משפחת הצנחנים הגדולה — מצולקת הקרבות,
הגאה

בחלקה במערכות ישראל, אבלים תמיד על בנינו ואחינו
הנופלים — וזוכרים אותם אחד אחד,
את הראשונים, אשר צנחו אל ארצות השואה,
להושיט יד אל אחיהם המעונים,
והיו להרוגי המלכות הרשעה, כאשר
חדלו בכבוד מול כיתות היורים של הנאצים — אנחנו נזכור...
אנחנו ניזכור...

את לוחמי פעולות התגמול, את המחרפים נפשם במלחמת־קדש,
את אמיצי הלב במערכות ששת־הימים וקרבות ההתשה,
את גיבורי מלחמת יום הכיפורים ושל"ג, את אחינו אשר יצאו
אל הקרבות העזים ולא שבו אל ביתם — אנחנו ניזכור...
אנחנו ניזכור...

את חברינו טהורי הרוח ואדירי המעש אשר השליכו נפשם
מנגד, אשר היו מופת לעוז ולגבורה, את המתנדבים תמיד
אשר קראו "אחרי", והיו ראשונים להגיד דמם, למען העם
והארץ אשר אהבו עד כלות — אנחנו נזכור...
אנחנו נזכור...

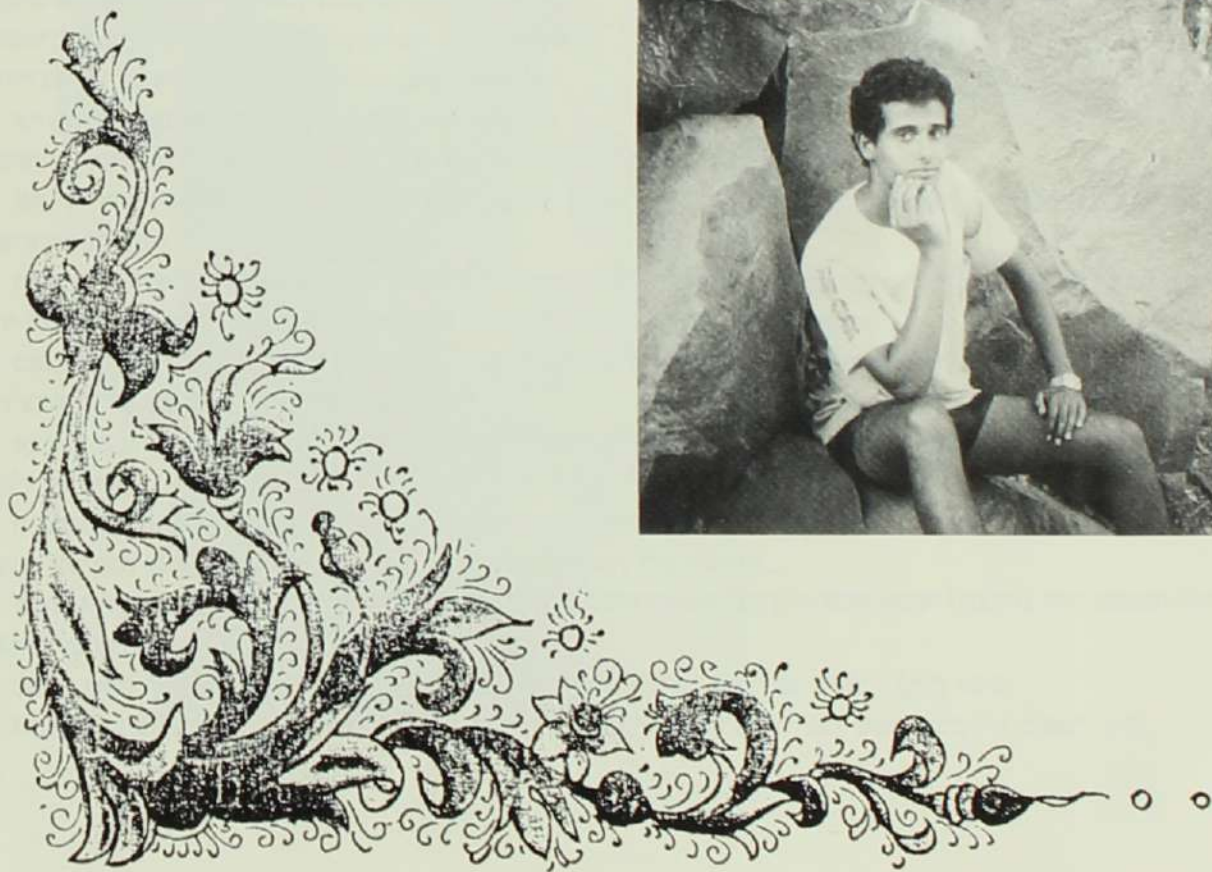
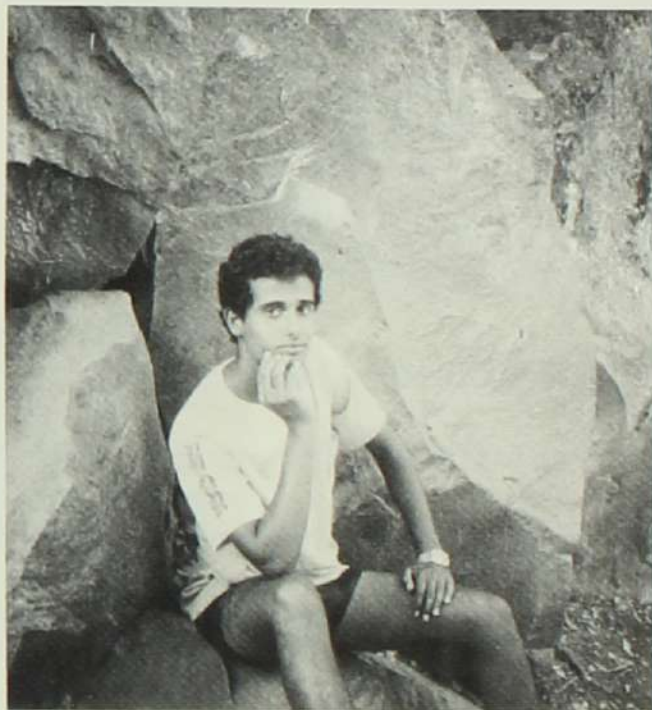
ואת המשפחות השכולות, שהן בשר מבשרה של המשפחה
הגדולה שלנו,

המשפחות אשר העלו את היקר להן מכל, קורבן הבטחון
והקיום והשלום — אנחנו נזכור...

נזכור את כולם, נזכור את שמותיהם ומעשיהם,
והיו דמותם, חייהם ומותם חקוקים על ליבנו

לדור דור.

החול יזכור את הגלים
אבל לקצף אין זוכר,
זולת ההם, אשר עברו
עם רוח לילה מאחר
מזכרונם הוא לעולם לא ימחה.

אבי — קורות חייו...

אבשלום נולד במצפה רמון ב־25.11.68, בן ללאה וחובב בשארי. אח לגבי הבכור. לאחר שנתיים עברה המשפחה לגור בכפר הזיתים.

בכתה א' החל אבשלום ללמוד בביה"ס בקבוץ לביא, הסמוך למקום מגוריו, שם למד משך 6 שנים.

בכיתה ז' עבר אבי ל"כפר הנוער הדתי" בכפר חסידים, שם התגורר בפנימיה, מקום שפתח את עצמאותו.

אבשלום הצטיין במידותיו המיוחדות ורכש לעצמו ידידים רבים.

את לימודי התיכון עשה במסגרת המגמה העיונית ביולוגית, והיה תלמיד למופת. למרות עסוקיו הרבים לא הזניח את משפחתו שהתרחבה וצירפה לשורותיה, את ליאור ירון ונועם.

בתחילת אוגוסט 87 התגייס אבי לצה"ל, במסלול הפיקודי של "עלית הנוער". עוד בילדותו שאף להתנדב לצנחנים כאביו וכאחיו, ואכן הגשים אבי את חלומו והצטרף לפלוגת מאי 87 "אפעה", פלוגה בה משרתים יחדיו בני גיוס מאי, בני ישיבות הסדר, ובני עלית הנוער. את מסלולו בצנחנים החל אבי בסנור-בסיס הטירונים.

לאחר זמן קצר עבר לשטח האימונים בחמאם, שם למד את עקרונות תורת הלחימה. את הטירונות הקשה סיים "במסע כומתה" מפרך, שלכל אורכו השקיע, ולבסוף קיבל את הכומתה האדומה, דבר לו משתוקק כל צנחן.

הזמן חלף והפלוגה עלתה לצפון, לתעסוקה מבצעית בגבול לבנון. לילות ארוכים וקרים "בילה" אבשלום עם חבריו לאורך גדר המערכת, כשמטרה אחת ויחידה עומדת לנגד עיניהם: הגנה על ישובי הצפון!

במהלך השירות בלבנון זכה לקבל צ'ופר — קורס צלפים, דבר שרצה בו מאוד ובסופו של דבר אף הצליח בו, וכך מצא אבי את עצמו עונד על חזהו בגאווה את אות הצלף.

אבי לא זכה לעבור את קורס הצניחה ביחד עם כל הפלוגה עקב צירופו המאוחר במסגרת עלית הנוער, ולכן חכה לקורס זה בכליון עיניים...

היה זה ליל חורף שיגרתי. הבט"שית נעה הלוך ושוב לאורך גדר המערכת. החברה, כמו בכל סיור לילה, ניסו להעסיק את עצמם על-מנת שלא להרדם. נידמה היה שהנה שוב חולפות להן השעות...

לפתע התקבלה הודעה בקשר על זיהוי דמויות המסתובכות בשטח לבנון. החברה נכנסו לתצפית, והיו בכוננות למרות שלא האמינו שיקרה משהו חריג, אך הגורל רצה אחרת...

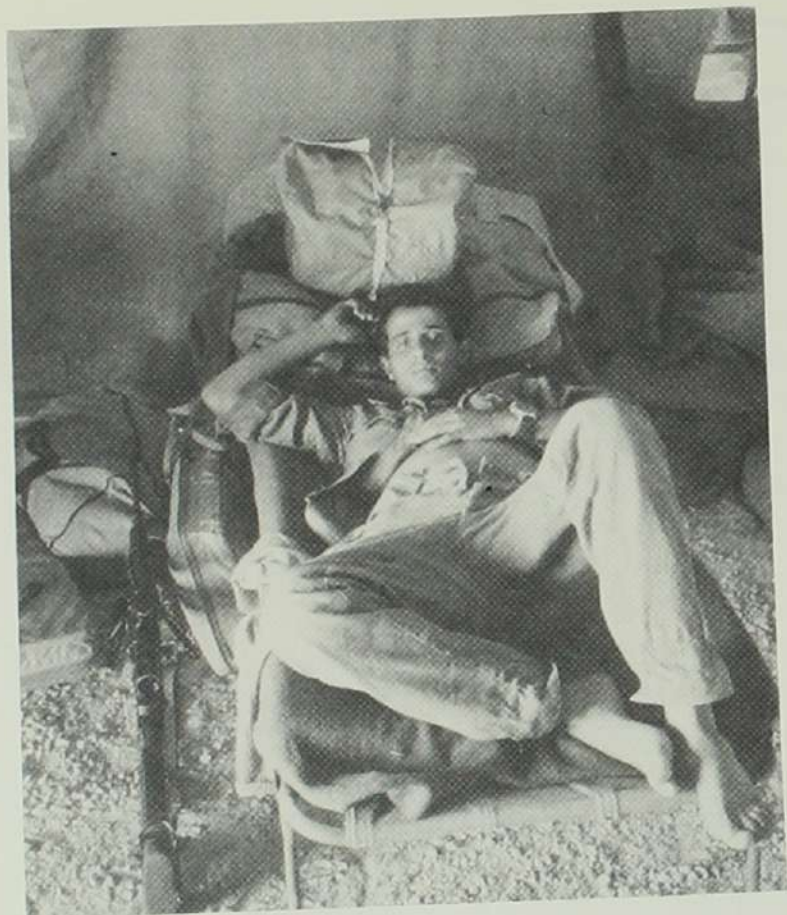
לאחר שעה קלה התקבלה התראה על חדירה ודאית של חוליית מחבלים, סמוך לקבוץ יפתח.

החברה הגיעו במהירות לנקודת הארוע, ובמהלך קרב קצר ואכזרי נהרגו אלי שפר ואבשלום בשארי ז"ל.

"אלי אלי
שלא יגמר לעולם
החול והים
רשרוש של המים
ברק השמים
תפילת האדם..."

חנה סנש

זה מה שנקרא "סתלבט"

בבטש"ית תמיד בהיכון!

האחים שלי

חיים חפר

הם באים מן ההרים, מן השפלה, מן המדבר.
הם באים שמות, עיניים, פנים, ומתיצבים אל המסדר.
הם באים בצעד גברי, חזקים ושזופים.
הם יוצאים מתוך המטוסים המרוסקים והטנקים השרופים.
הם באים מאחורי הסלעים, מעבר לדיונות, מתוך תעלת הקשר.
גיבורים כאריות, עזים כנמרים, וקלים כנשר.
והם עוברים אחד אחד, בשתי שורות של מלאכים
המאכילים אותם סוכריות ועוגדים על צווארם פרחים
ואני מביט בהם, והם כולם שמחים
אלה האחים שלי, אלה האחים.
והם פוגשים זה את זה עיניים שחורות, כחולות וחומות.
והם מזכירים זה לזה שמות כלי-נשק ומקומות,
ומוזגים זה לזה ספל קפה ותה
ומתפרצים פתאם בקריאת "כיפק הי".
והם פוגשים בקהל הרב רעים וידידים
והמפקדים טופחים על שכמ הטוראים
והטוראים לוחצים ידי המפקדים
והם פורצים בשירה ומוחאים כפיים
ומקשיבים להם בהתפעלות, ליושבי שמיים
והפגישה נמשכת יום ולילה, יום ולילה,
כי חבורה שכזאת לא הייתה עוד למעלה.
ואז פתאם הם שומעים קולות מוכרים בוכים
והם מביטים הביתה, אל אמא ואבא, הנשים, הילדים, האחים,
עיניהם דומעות והם עומדים נבוכים
ואז מישהו מהם לוחש — סליחה, אבל היינו מוכרחים
נצחנו בקרבות וכעת אנו נחים.
אלה האחים שלי, אלה האחים.
וככה הם עומדים והאור על פניהם
ורק האלוהים לבדו עומד ביניהם
וכשדמעות בעיניו הוא מנשק את פצעיהם
והוא אומר בקול רוטט למלאכים הלבנים
אלה הבנים שלי, אלה הבנים.

נצחנו בקרבות...

היפוכו של דבר / יואל מרקוס

הזל דמעוטיך בגאון, חייל

הוא ישן לידך באוהל, מיטה ליד מיטה. יחד עשיתם את "מסע הכומתה" המפרך. יחד התברחתם. אולי גם הכנסת לו אגרוף במריכת רגע. יחד יצאתם למארב בצינת החורף ובבוץ העמוק. לברכס, בלי אמא ואבא ובלי פיגוקיהם. ויום אחד הוא באדמה – קוראים לזה "קבר רענן" – ואתה, במדי אלף, בכומתה האדומה או החומה, ניצב דום ליד קברו. אתה והר" ובה הקר כמה שקוראים "משמר כבוד".

גרונך נחנק ואינך יכול לעצור דמעוטיך. ואתה רק בן 19. הרי לא חלף כל כך הרבה זמן מאז בכית על שגנבו לך את הג'לוח ...

... ואתה בוכה
— אתה הטוב מכולם. כי אתה גם בן-ארס.
הזל דמעוטיך בגאון, חייל.

שיר הצנחן

(שיר שכתב אבי לפני מותו)

נעל אדומה כומתה אדומה
ונחש על הכתף אלו סמלים
שמסמלים דם וכאב
שעברה הפלוגה בעוז ובגבורה
ויצאו הם לשרת את המדינה
עד טיפת דמם האחרונה.

מכתב שכתב אבי לגבי אחיו לאחר שגבי התגייס

20.11.85

לגבי אחי שלום.

בראשית מכתבי אדרוש לשלומך. איך אתה מרגיש, ואיך עובר הזמן אצלך? (מקווה שלא קשה יותר מידי). אצלי הכל בסדר, אבל לעיתים רחוקות קורה שכבר נמאס ללמוד או לשבת בכיתה שבה אני לומד וזה לא בגלל שאני לא רוצה ללמוד אלא בגלל שהכיתה היא כיתה מופרעת בצורה מוגזמת אך אני בטוח שאתה יודע למה אני מתכוון כי אולי גם אתה הרגשת זאת שכן גם כיתתך היתה כזו למרות שהיית קצת "עברין" כמו ששילוני אומר למי שעושה קצת תעלולים בביה"ס. אך זה בסדר וזה יעבור, זה תלוי בזמן עד שהכיתה תתאפס. דרך אגב הבר מיצווה של ליאור היתה נחמדה מאוד ופחות או יותר כמו שצריך להיות. גבי לפי מכתבך אני מבין, וכבר הבנתי לפני כן, שאתה לא יושב על סיר של בשר אבל דע שאתה עושה עבודה שצריך להתגאות בה וגם צריך לתפוס חזק את הביצים כמו שגבר יודע לתפוס. ודע לך גבר זה גבר אשר יודע לעשות את העבודה אשר הוא בחר בה. העיקר תדע לשמור על עצמך. וגם בכל זאת צנחן הוא תמיד צנחן.

טוב גבי אז כאן אני צריך לסיים את מכתבי כי השעה 12.30 ואני מחר צריך לעבוד וללמוד עד 4.30 אז להתראות.

שלך באהבה אבי

נ.ב. — מאיר תלגונקר מוסר לך ד"ש (פגשתי אותו בכפר הנוער כאשר הוא בא לבקר את אחותו) והוא אמר שהוא לא נמצא באזור שלך והוא לא יכול לראות אותך.

* גבי לך ולכל החברה שלך ממני ומחברי לחדר אנו מקווים שתדעו להחזיק את הביצים חזק אך לא יותר מידי חזק שלא אחר כך תצאו מוועד הורים (את דברים אלה תגיד לחברה שלך ממני וחברי לחדר ותזכיר להם זאת תמיד).

שלך באהבה

אבי

שיר לזכר בני אבשלום

אבשלום בני אבשלום בני
איפה מדוע זה נעלמת ממני
אולי היית מודיעני שאתה נפרד
ממני מאביך ומאחיך.

אבשלום אין זה מתאים לך
להפרד מבלי לומר שום מלה
לאחים לאבא ולאמא המבכים
את העלמות האכזרית והמרה.

בני יקירי אבשלום שפניך
היו לשלום וכל מעשיך לשלום
אבשלום יקירי ארור אותו הבוקר
וארורים המרצחים וכול משלחיהם
והתומכים בהם.

יפי הנפש הם אשר בגללם נגדעים
אלונים תמירים
שבכדור עופרת את האלונים
מרדימים לנצח נצחים.

ארורים כל אויבי ישראל
ויפי הנפש הקוטפים פרחים
פרחי אביב ורודים וצחורים
ואלה הם הצנחנים בראנס
אבשלום ואלי שפר הי"ד
שחרפו נפשם על הגנת
ילדי הקיבוצים.

הצנחנים אשר אינם ישנים לא
ביום ולא בלילה ושועטים על הרים
וסלעים כאריות המגוננים על
גוריהם שהם הצנחנים על אחיהם
הצעירים והרכים מגינים הי"ד של הצנחנים
הגיבורים שחלומותיהם הוורודים
נגדעו ע"י הזדון והרשע.

אבשלום בני יקירי
גדודי הצנחנים נוקמים
את דמכם כעת וימשיכו
לנקום את דם אחיהם
הצנחנים היקרים האהובים והנערצים.

אבשלום אתם הצנחנים הצעירים
שנקטפתם בדמיי חייכם הקצרים
והיפים שרקמתם אתם ומשפחת
הצנחנים כולה הענוגה והנפלאה והגאה
החל מהמח"ט הנפלא המג"ד, המ"פ הרופא
והמ"מים וכל שאר חיילי הפלוגה והפקידה
פלוגת מאי 87 תודתי נתונה
לכם על השתתפותכם בצערינו
על שהובלתם אותנו וצעדתם
לצידנו כל זמן האסון ועד היום הזה
על כל מאמצים שהשקעתם ועל
ביקוריכם שהיו מעלים במקצת את
המורל בליבנו מקווה שתמשיכו לעשות כן
והבית פתוח לכל אחד מכם מתי שיהיה
באפשרותיכם ואף אם נתקעתם בדרך
לא אוכל לתאר את תודתי העצומה
לכולם אם כן תמשיכו לבקר ולשמור
על קשר אנא שמרו על עצמכם מאמא (של אבשלום ז"ל)
ותודה עמוקה מכל המשפחה.

באהבה
וישר כוחם
משפחת הכלניות העצומה והנהדרת
בשאר לי לאה האמא

אבשלום בני יקירי
זכרך לא ימוש מליבנו לעד
ברוך תהיה נוח על משכבך
בשלום ועליך השלום

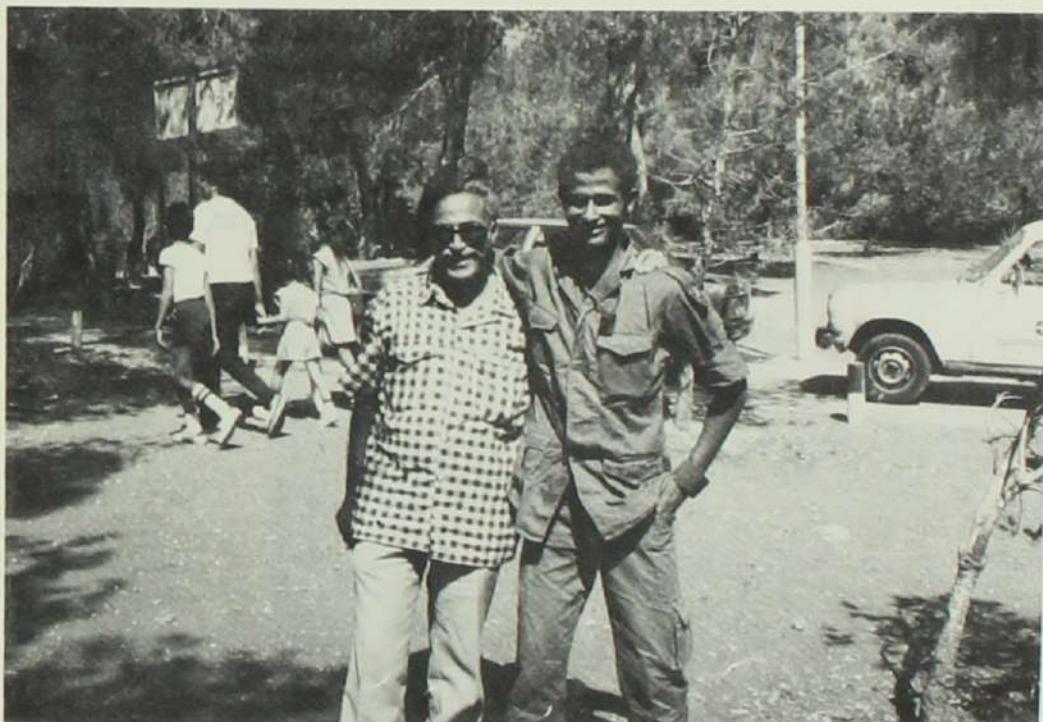
ת.נ.צ.ב.ה.

אבשלום

אורה ושמחה, אבשלום בא
בר־אנוש קטן, יפה ועדין — פרח אביב
שלום בעולם, לא מלחמה ואויב של ממש
לעולם זכרך לא ימוש מלבנו הסובל
ולעד, הכאב, הצער והיגון בלבנו ישכנו
מלאכים ואראלים נשאוך, אבשלום.

יהי זכרך ברוך
תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

מאביך הדואב והכואב
חובב

אבשלום

פרח השלום

אבשלום פרח שלום — פרח יהלום
פרח שושן — צחור וצח
פרח ורד — לבן וזך
פרח ארץ — פרח שמים
פרח חיים — פרח מים
פרח חייכן — פרח ביישן
פרח אהבה — פרח שלום
פרח כוכב — פרח עולם
פרח מושלם — פרח מופנם
פרח סבלן — פרח ותרון
פרח גיא ובקעה — פרח גבעה והר
פרח נפל — פרח נבל
נפל ונבל בידי בני עוולה, אבשלום.
ה' יקום את דמך

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

יהיה זכרך ברוך

מאביך, שזכרך יחוק על לבו הדואב לעולם
חובב.

רגשות

לפעמים נדמה שרגשות זה דבר שבא וחולף אך לפעמים נתקלים אנו במצבים שמוכיחים כי לא נכון הדבר. זוכר אני איך הייתי משחק עם אבשלום בילדותנו, זוכר את שלבי התבגרותנו וכיצד היו מתגבשות הדיעות ואיך היה מתגבש האופי שלי ושל אבשלום. תמיד אמרתי ותמיד אומר שהשוני בינו לביני הוא שמיים וארץ. ארשה לעצמי לומר, לפעמים הייתי מקנא בו משום שאבשלום היה בעל המידות הטובות והמושלמות ביותר שאפשר למצוא ולאחר שהגיע הבשורה המרה אמרתי לעצמי לא יתכן הדבר וניסיתי לשכנע את עצמי כי זהו חלום שבסופו של דבר אתעשת ואמצא עצמי בעולם האמת עולם שאינו זה שאני חולם, אולם אט אט החילותי מגלה כי זו האמת לאמיתה, אמת עם הרבה שאלות, שאלות ללא מוצא, שאלות סתומות ללא תשובות, שאלות כמו למשל:

כיצד קרה שאדם בעל מידות כאלה ילקח מבין ידינו ללא אפשרות לגונן עליו ולהחזיר מלחמה?
לפעמים עולות ובאות רגשות אשמה, איפה הייתי כשאחי היה נתון במצוקה, כשאחי היה זקוק לעזרה, מדוע לא ניצבת לצידו ונלחמתי איתו שכם אל שכם?
האם הגורל האכזר לא רצה שיקרה לי אותו הדבר?
האם אלוהים לוקח אך ורק את הטובים אך לעזאזל איפה מידת הרחמים. מדוע צריכים אנו לקבור כמו ידינו את יקירנו ולא להשמיד את אויבנו? האם פשענו??
מדוע נלקח אבשלום ככה סתם?
מתסכלות אותי הרבה מחשבות ורגשות שאותו בן בליעל שהרג את אחי מסתובב כיום חופשי, עמו רואים בו כגיבור אך מי כמוני וכמוהו יודע כי שפן הוא, מדוע לא ניצב פנים מול פנים והיה רואה בדיוק מה הוא שווה?
הרבה מחשבות מתרוצצות בראש, אך העובדה קיימת וניצבת מול עינינו ואבשלום איננו איתנו.
אך מה נותר לומר או להוסיף כל זה ביחד בדידות, כאב, ונקמה, בקיצור רגשות.
לעילוי נשמת אחי אבשלום ז"ל הי"ד שנפל בקרב בהגנה על ישובי הצפון.

גבי

אבשלום ואני

אבשלום ואני אחים אנו,
אבשלום ואני אוחזים יד ביד היינו.
אבשלום ואני באותה חממה גדלו,
אבשלום ואני את אותן שאיפות רצינו.
אבשלום ואני לצנחנים רצינו, "צינו",
אבשלום ואני לאותו גדוד הגענו,
אבשלום ואני על אותה ארץ הגנו,
אבשלום ואני כסיוורים נפגשנו,
אבשלום ואני את אמא לא הדאגנו,
אבשלום נהרג בדם קר ואכזר,
ואני מבטיח ששום דבר עוד לא נגמר.

לעילוי נשמת אחי אבשלום ז"ל הי"ד

נפל בקרב בהגנה על יישובי הצפון

גבי

צנחן ושמו אבשלום!!

פנים חלקות היו לו
חיוך מיוחד היה לו
שיא התמימות והיושר
זקוף וישר כתומר

מאז ילדותו היה שקט וביישן
מאז ילדותו היה שקדן ולמדן
תמיד היה מושיט יד ומתנדב
תמיד רצה לצנחנים להתנדב

הוא היה חייל למופת
תמיד עשה את הדברים "פרפקט"
תמיד עזר לחבריו לפלוגה
תמיד לא רצה להתבלט בקבוצה
אתם שואלים מיהו זה הבחור
אתם שואלים מיהו זה רוצה בשלום
זהו צנחן ושמו אבשלום.

גבי

"הוי אמא!"

"הוי אמא" זה פשוט להבין
"הוי אמא" תנסי להבין
"הוי אמא" צריך פשוט להאמין.

"הוי אמא" מילים לעזרה
"הוי אמא" מילים עם עוצמה רבה
"הוי אמא" מילים פשוטות
"הוי אמא" מילים נהדרות.

"הוי אמא" קריאה ממרחקים
"הוי אמא" להגן על הילדים
"הוי אמא" קריאה אל המרצחים
"הוי אמא" קריאה לשאר החברים.

"הוי אמא" צריך לקוות
"הוי אמא" היו מילותיו האחרונות...

לזכרו של אחי אבשלום ז"ל הי"ד
שנפל בהגנה על גבולות המדינה

ת.נ.צ.ב.ה.

מאחיק הכואב והמתאבל
גבי

אבשלום

אבשלום זהו לא סתם שם,
אבשלום מבטא את יראת השם,
אבשלום זהו שם עם גאווה,
אבשלום זהו שם למען המדינה.

אבשלום זה חיוך עם שפתיים,
אבשלום תמיד עם ברק בעיניים,
אבשלום זה פנים חלקות וצנועות,
אבשלום זה דיעות נחרצות.

אבשלום אל המרצחים נקרא,
אבשלום רץ אליהם בדעה צלולה,
אבשלום חסם את דרכיהם באמונתו השלימה,
אבשלום כגיבור נפל בהשלימו המשימה.

אבשלום היה סמוך ובטוח אבשלום,
כי נמשיך דרכך עד יבוא השלום,
דמותך עומדת לעינינו תמיד,
דרכך תחזק אותנו לעתיד.

ננקום דרכך עד הרגע האחרון,
עם תקווה שאתה האחרון,
לעד נזכור אותך אבשלום,
נוח על משכבך והיה שלום.

לזכרו של אחי אבשלום ז"ל הי"ד
שנפל בקרב עם חולית מחבלים
בהגנה על יישובי גבול הצפון

ת.נ.צ.ב.ה.

כל זאת מהאח הכואב

גבי

צנחן ושמו אבשלום

פנים חלקות היו לו
חיוך מיוחד היה לו
שיא התמימות והיושר
זקוף וישר כתומר.

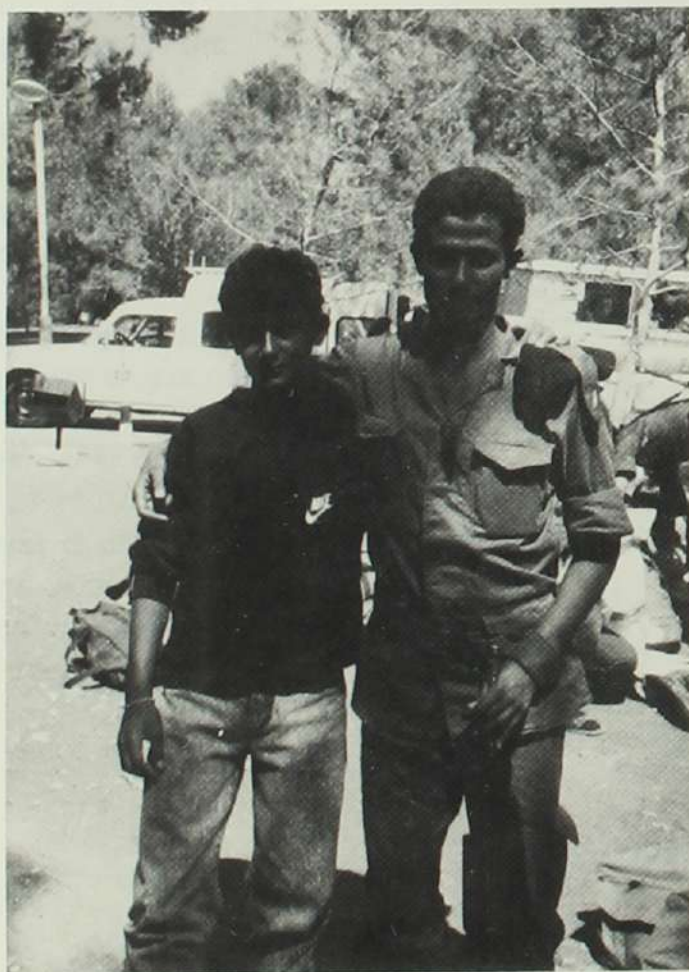
מאז ילדותו היה שקט וביישן
מאז ילדותו היה שקדן ולמדן
תמיד היה מושיט יד ומתנדב
תמיד רצה לצנחנים להתנדב.

הוא היה חייל למופת
תמיד עשה את הדברים "פרפקט"
תמיד עזר לחבריו לפלוגה
תמיד לא רצה להתבלט בקבוצה.
אתם שואלים מי הוא זה הבחור?
אתם שואלים מי הוא זה רודף השלום?
זהו צנחן ושמו אבשלום.

לזכרו של אחי אבשלום ז"ל הי"ד
שנפל בהגנה על גבולות המדינה

ת.נ.צ.ב.ה.

גבי.

נקמה

מאז לכתך מאיתנו אבשלום אין עוד צחוק בבית

מאז לכתך מאיתנו אבשלום מי לא בבית

מאז לכתך מאיתנו אבשלום זועקים אנו לשמיים

מאז לכתך מאיתנו אבשלום בוכים אנו כמים

מאז לכתך מאיתנו אבשלום לא אשב ולא אשקוט

מאז לכתך מאיתנו אבשלום צריך אני צעד לנקוט

מאז לכתך מאיתנו אבשלום אינני מוצא מנוחה

מאז לכתך מאיתנו אבשלום אינני מוצא נחמה

מאז לכתך מאיתנו אבשלום דורש אני נקמה

מאז לכתך מאיתנו אבשלום יודע אני את המוטל עלי

דע לך אבשלום ! !

מאז לכתך מאיתנו בליכנו אתה איתנו

לזכרו אל אחי אבשלום ז"ל הי"ד שנפל בהגנה על גבולות המדינה

ת.נ.צ.ב.ה.

ליבי ליבי אליך אחי היקר

"אבשלום"

א. ליבי ליבי אליך אחי היקר
ליבי ליבי אליך זועק עד מחר
ליבי ליבי ממאן עוד להאמין
ליבי על האחד שהיה המיוחד שבמיוחדים.

ב. מה עוד אדבר אליך אחי היקר
מה עוד אחשוב עליך אחי החביב
מחכה אני לבואך לפני הגיעי אליך
ועדיין ממאן אני להאמין.

ג. מסתכל אני בתמונתך ומדמה לי
את מבטיך החיים ואת מנהגיך העדינים
אשר רק אותך היו מאפיינים
תמונתך האחרונה דומם עודנה מול עיני
ועיני עוד דומעות על אח שהיה כל כך חי.

ד. ימי הם כבר לא ימים
לילותי הם כבר לא לילות
לימודי הם כבר לא לימודים
שעודני חושב שלא אראך עוד.

ה. מדוע נלקח ממני אחי היקר
מדוע נלקחת ממני אחי החביב
תמיד לקולך שמעתי
ואיתך תמיד התברחת.

ו. ועכשיו נותרתי לי לבדי
מבלי להתייעץ עם אח שתמיד יבין
ליבי ליבי אליך אחי היקר אבשלום
ליבי ליבי אליך קורא בחלום.

ז. חמישה אחים תמיד היינו
וחמישה אחים תמיד נשאר
למרות שנישאת בליבו של כל אחד מאיתנו
מועקה איומה על אבשלום אהובנו
שלא יחזור עוד מהפלוגה.

ח. אך תקווה אחת יקרה נשארה לנו
שאותך אחי היקר אבשלום
איש לא יצליח לעקור מליבנו עד יום מותנו
ואז נפגש שם כולם ביחד, נצעד לעברך
נישק לך ונקונן איתך את קינתך.

אבשלום, צנחן שלום!

אבשלום הוא צנחן לשלום
אבשלום זועק גם בחלום
אבשלום ברצון התנדב לשירות
אבשלום למסלול קצונה צעד בהתלהבות.

טירונות מקוצרת שזמנה לא ארך יותר
מחודשיים שלושה הביאה בסופה את
מסע הכומתה שאבשלום למענו צעד
כמלאך בסערה
לבסוף עלתה הפלוגה לקו הגורלי
אשר אליו צעד אבשלום כלוחם על הארי.

באותו ליל טו בשבט בו שמחנו
שירים שרנו ופיצוחים פיצחנו
אתה אבשלום היית אמור לנוח
ולראות בחלום מלאכי שלום.

אך חבריך מילאו משימה אחרה
ואתה קפצת ממיטתך כארי
למלות את המשימה החדשה
סיירת על גדר המערכת מבלי
חישוב שזהו סיורך האחרון.

ע"י דיווחים בקשר למקום זינקת כנשר
כדי לעזור לחבריך שלא יהיה בהם אף פגע.
נפגעת לפי שהספקת לחבריך לעזור
ודמך הקדוש החל פורץ ללא רגע על מפקדיך וחבריך.

כבית ספר בשיעור חשבון
קיבלתי את הבשורה הקשה על היותך
פצוע אנוש וכדי לא לאבד אף רגע
פניתי מיד לעזרה,
בליכי ניבאתי את הבשורה המרה
על המחשבות שהטרידו אותי עוד
מתחילת השנה.

כבית החולים לא הספקתי לראותך עוד בין החיים.
אך מבטיך הנאים אף ביום מותך נשארו ברגעים האחרונים
ליבי נשבר לי בתוכי על אחי היקר לי שלא אראה יותר
לעולמים
אנקום את דמך אבשלום היקר עד טיפת דמי האחרונה
ובנחישותי כמו שהבטחתי לך ביום מותך ברצוני
להתנדב לצנחנים כמותך ולמלאות אחר משימות כמו
שהיו לך.

אחיך ליאור

אבי

אבי זה לראות מבט קורן בעינים
אבי זה חיוך על שפתיים
אבי זה לדאוג שהכל יהיה מסודר
אבי זה לשמור שאמא רק לא תדאג

אבי זה מסמל את היושר
אבי זה הבעה עם אושר
אבי זה להיות גאה באח
אבי זה להיות מאושר כמלאך

אבי נפשו חרף על קידוש ה'
אבי את מתנתו השיב לה'
אבי זה פרח שכמותו לא היה
אבי זה סמל היושר של כל הפלוגה

אבי, אבי כך כינוהו בפלוגה
אבי, אבי כך כינוהו גם במחלקה
אבי זה אח שהיה יקר לי מכל
אבי אותי לא תחשוב לבקר עוד?

אבי מדוע זה הלכת מבלי לומר שלום
אבי ממאן אני להאמין עד היום
אבי נזכר אני בדמותך הצלולה, וליכי
נשבר בי על שהלכת בסערה

אבי זכרך לעד בקירבי
אבי ברצוני לשמוע גם את צחוקך
עכשיו בכותבי
אבי מרצחים גרמו לאסון נורא
שבסופו לא תשוב עוד בחזרה

אך דבר אחד אבי נצור
לי בליבי, שאת דמותך
דומם אבי, לא יוציאו לעד מקירבי
עד יום מותי.

אחי היקר נפל

אחי היקר לא נפל במדרגה
אחי היקר לא נפל מהתקרה
אחי היקר לא נפל גם מחלון
אחי היקר נפל לו על גבול לבנון.

נפל לו אחי בשומרו על ישובי יהודים
נפל לו בשומרו על האחים הצעירים
אך לא לברו נפל לו אחי אבשלום
נפל הוא בגבורה עם חברו היקר
אלי שפר נפלו לאותה מטרה.

נפלו להם שניהם בהגינם על המדינה
נפלו להם בגבורה ולא אמרו אף מילה
נפל לו חברו של אחי במקום ולא הספיק לומר שלום
אך אבשלום עוד הספיק להעלות במוח זכרונות
ולבשר את הבאות.

באור ראשון הגיע הנשר בקלילות לבית חולים
בזריזותו ובנחישותו לפנות הפצועים
אחי שכב שם דומם שכולו נוטף זיעה
קרירה המגואלת בדם אחר קרב קשה שכמותו לא יחזור
עוד לעולם.

מאמצי הרופאים לבטח נכשלו
את אבי רק משמיים יצילו
כולנו סביבו ניצבים ומבחינים בנשמתו שעזבה
ואימי עוד מתייפחת על הנשמה הנפלאה
ואני פה מחפש לי חבר שכך יגיד:
זה היה חלום אבי רק היה פה בשבוע האחרון
הכל יבוא על מקומו בשלום.

אך מי יאמין שאכן זה קרה
שאחי אבשלום נהרג במלחמה
תקווה יחידה רק עוד נשארה לי בליבי
שביום מן הימים אפגוש בך אחי אבשלום
במקום שבו הכל נראה כמו חלום.

היה שלום לאבשלום ז"ל

היה שלום לאבשלום,
זה לא היה ממש שלום
היה שלום לאבשלום,
זה לא לראות פנים זוהרות וטהורות.
היה שלום לאבשלום,
זה לא לשמוע צחוק מיוחד במינו
עם פנים מושלמות עם חיוך ויגון.

היה שלום לאבשלום,
זה למחוק את השמחה והששון
היה שלום לאבשלום,
זה להפסיק לחכות שבאיזה לילה יבוא
לישון ובבוקר תכין לו לאכול תחיך לעברו ותאמר שלום.

היה שלום לאבשלום,
זה לקטוע תקופת אביב פורחת תמיד כאבשלום.
היה שלום לאבשלום,
זה לא להתבדח ולצחוק עם מלוא הלב והגרון
היה שלום לאבשלום,
זה לראות את הרע מכל בא כחלום.

היה שלום לאבשלום
זה לראות משפחה שתמיד צחקה גם אם
עצוב לה מבפנים עכשיו עצובה לעולמים
היה שלום לאבשלום,
זה רק לראות מצבה ולהעלות זכרונות כמו בחלומות
היה שלום לאבשלום,
זה לזכור על מה נשפך דם אחיך הקדוש והיקר
היה שלום לאבשלום,
זה לבשר בחוצות אשקלון בגאווה אני "אחיו של אבי".

היה שלום לנצח אבשלום הי"ד
ת.נ.צ.ב.ה.

אחיך ליאור

אבשלום

אבשלום

אבשלום אבשלום זהו אחי
אבשלום אבשלום זהו שם
אבשלום אבשלום נולד לשלום
אבשלום אבשלום נלקח תמורת השלום
תמיד חייך ותמיד צחק ואת בעיותיו פתר בעצמו
ולאמו הדואגת תמיד אמר זה בסדר
אהב לשכב בשקט ולא להתבלט
תמיד אמרו לו מצא לך חברה אבי
ואבי תמיד אמר עזוב בחורות תן לחיות
תן לגמור צבא תן ללמוד, בחורות תמיד יש
כן זהו אבשלום שנקטף בידי צוררי ישראל.

אחיך ירון

אח לי ושמו אבשלום

אבשלום אחי כרע היה לי
תמיד עזר ומיד צחק ובגלל זה אהבתיו
ביום חמישי ליל טוֹב־שֶׁבֶט מחבלים ארורים
נצבו עליך ואתה כמו מאומה לא קרה
אליהם עם שמחה ובלי שום פחד וחיוך על פניך
אך מחבל אחד כיוון נשקו לחץ לחיצה נפלת כבשינה
וכאילו מתוך חלום דיברת ומילותיך האחרונות היו הוי אמא,
הוי אמא.
וכעת אני ניצב ליד מיטתך ואתה עם הבעת חיוך על הפנים
שוכב דומם בבית חולים.
ליבך נדם נשימתך נפסקה כאילו מתוך הצגה
ובדרך לבית הקברות שכבת בארון כמו ששכבת בחדרך על
מיטה רכה כך בטח הרגשת
והנה אתה יורד מהמכוננית ונישא על ידי אחיך העצובים ואחיך
הצנחנים.
משלשלים אט אט את ארוןך מטה מטה אל הבור
ואמא שתמיד דאגת לה ושאלת לשלומה בוכה ומיללת
ואנחנו אחיך מכסים את קיבוך וניצבים מולו
צר לי עליך אחי אבשלום הייתי גאה להיות אחיך.
אחיך ירון

בקו האחרון איבד הגדוד שלושה מלוחמיו

לזכרו של

אבשלום

אבשלום נפלת בידי רוצחים
אבשלום נפלת למען המדינה
אבשלום אבשלום נפלת למען נשים
וגברים וילדים כמוני.

אבשלום נפלת ליד ישובי הצפון.
אבשלום נפלת כי המחבלים רוצים
גם יהודים והם רוצים דם של כל
חייל, ילדים, נשים וגברים והם רק
רוצים דם יהודי.

אחיך נועם

הצנחנים בוכים

חיים חפר

הכותל הזה שמע הרבה תפילות
הכותל הזה ראה הרבה חומות נופלות
הכותל הזה חש ידי נשים מקוננות, ופתקאות הנתחבות בין
אבניו.

הכותל הזה ראה את רבי יהודה הלוי נרמס לפניו
הכותל הזה ראה קיסרים קמים ונימחים
אך הכותל עוד לא ראה צנחנים בוכים.

הכותל הזה ראה אותם עייפים וסחוטים
הכותל הזה ראה אותם פצועים ושרוטים
רצים אליו בהלמות לב, בשאגות ובשתיקה
ומזנקים כמטורפים בסמטאות העיר העתיקה
והם שטופי אבק וצורכי שפתיים
והם לוחשים — אם אשכחך, אם אשכחך ירושלים
והם קלים כנשר ועזים כלביא
והטנקים שלהם מרכבת האש של אליהו הנביא
והם עוברים כרעם
והם עוברים בזעם
והם זוכרים את כל השנים הנוראות
שבהן לא היה לנו אפילו כותל כדי לשפוך לפניו דמעות.

והנה הם כאן עומדים לפניו ונושמים עמוק
והנה הם כאן מביטים עליו בכאב המתוק
והדמעות יורדות והם מביטים זה בזה נבוכים
איך זה קורה, איך זה קורה שצנחנים בוכים?
איך זה קורה שהם נוגעים נרגשים בקיר?
איך זה קורה שמן הבכי הם עוברים לשיר?
אולי מפני שבחורים בני י"ט, שנולדו עם קום המדינה
נושאים על גבם — אלפיים שנה.

מן העתונות

בראשו וחייל נוסף נפצע באורה בינוני. המחבל היורה נמלט חזרה לתוך שטח לבי נון.

בשלב הזה, כבר האירו פגיו תאורה את השמיים החשוכים. היה זה הגשש הפלוגתי שזיהה לפתע, במרחק כ־40 מטרים מהגדה, מחבל נוסף. חיילי הכח כיוונו את נשקם, המחבל הרים את ידיו וצעק באנגלית: "עצור!" הוא נלקח בשבי.

מפקד הפלוגה, סגן אבי

מאוחר יותר יתברר כי הוא חבר ארגון פת"ח, בן 26, מפקד החוליה. המשימה שהוטלה על החוליה הייתה ברורה: חדירה לאחד הישובים באזור ותפיסת בני ערובה.

עתה, החל המירדף אחר המחבל השלישי, שהצליח בחסות החשי

כה להימלט לעבר מטעי קיבוץ מנרה. כוחות גדולים משלתתפים במירדף, המתנהל באיטיות, צעד אחר צעד, במשך כמעט שעותיים.

סמוך לשעה 6, כאשר אור ראשון עולה בצפון, נתקל אחד הכוחות במחבל. הריי מון, שהוא משליך בעוצמה רבה, ממרחק כמה עשרות מטרים, לעבר ג'יפ הסיוור, נרחת בין רגליו של הנהג, יוגב לביא. יוגב מגיב במהירות: הוא משליך את הריימון החוצה ושניה אחר־כך נשמעת התמצצות עזה. החיילים קוראים למחבל להיכנע, אבל הוא מניף רימון שני ועומד להטילו לעברם. החיילים מגיבים במהירות: ירי, הסתערות והמחבל נהרג.

התקרית מסתיימת. כוחות גדולים נכניסים ללבנון, כדי לרדוף אחר המחבל השלישי. מהאוויר מסייעים לכוחות מסוקי קרב.

מאת עמנואל רוזן

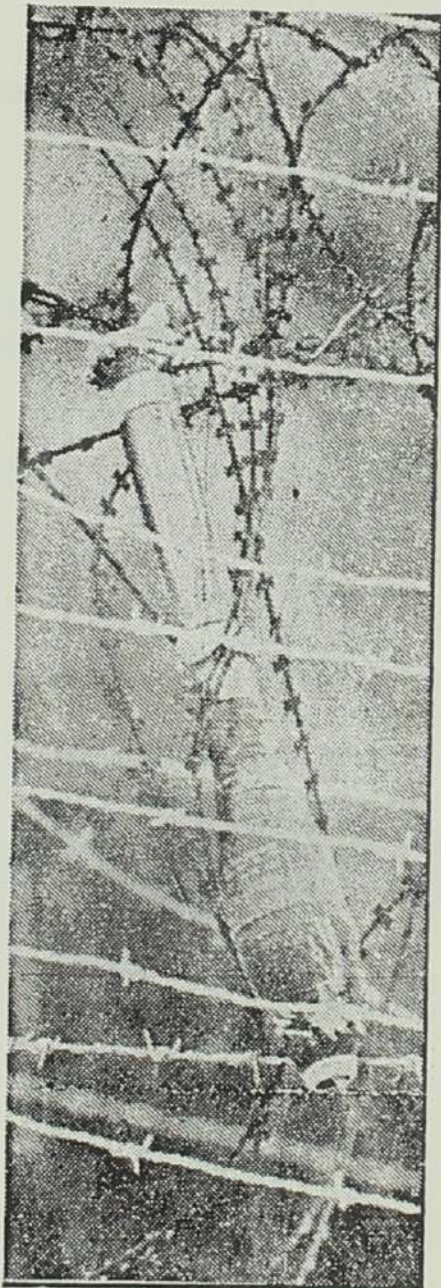
הלוחמים הצעירים, צנחנים, אשר בעירת מושלמת חיסלו אתמול את חוליית המחבלים ומנעו בכך אסון כבד, ישבו בצד והרכינו ראש.

היו שפרצו בבכי גלוי, אחרים ניגבו דמעות בסתר. חיילים צעירים, תשעה חודשיים בצה"ל. מפקד הפלוגה, סגן אבי, אשר חייליו הם שמנעו גם את החדירה הקודמת ליד קיבוץ מנרה לפני שבועיים, מסביר: "בתוך זמן קצר הם איבדו שלושה חברים. זה קשה להם. חלקם היו שדויים בהיסטוריה. הסברתי להם שמטרתנו היא להגן על ישובי הצפון ככל מחיר – ושהפ"עם המחיר היקר היה שני חברים".

השעה היתה 4.20 לפנות בוקר, כאשר שלושת המחבלים, חברי הפת"ח של ערפאת, חתכו את גדר המערכת האלקטרונית, כחמישה קילומטרים מדרום לקיבוץ מנרה. האועקה נקלטה מיד במפקדה האיוורית ובתוך דקות ספורות הגיעו למקום, משני כיוונים, חיילי הצנחנים, האחראים בגיזרה זו על אבטחת הגבול.

כאשר הגיעו החיילים, היו כבר שני מחבלים בתוך שטח ישראל, כעשרים מטרים מגדר המערכת, ומחבל שלישי שכב בתוך חוטי התיל והמתין. סגן אבי מספר: "זיהינו את החתך בגדר ופתחנו בירי. המחבל, ששכב בתוך הגדר, השיב מיד בטיל לאו, ברימונים ובאש מנשק־קל. הוא נלחם בצורה מעוררת כבוד. באותו רגע, סברנו שכל החוליה שוכבת שם. עוד לא ידענו שיש שני מחבלים בשטחנו".

מאש המחבל נפגעו שלושה חיילים. אלי שפר נהרג, אבשלום בשארי נפגע אנושות

טיל לאו תקוע בגדר המערכת (צילום: עמיקם חורש)

אלוף פלד: רק מי שיודע לבכות יודע להלחם

גם הרמטכ"ל ציין לשבח את חיילי הצנחנים ■ התחושה בישובי הגליל: שמחה מהולה בעצב

המ"מ הרמטכ"ל והאלוף. הם כבר נמנשו ליד מנרה לפני שבועיים. צילם מיכאל נלעד, דובר צה"ל

עויבות כשל המצב הבטחוני. ביפתח 220 חברים, 220 ילדים ובסך הכל כ-550 נפשות. אנו חוננים השנה מלאת 40 שנה לעליה, על הקרקע, שהיתה בהמנה הראשונה של מלחמת השחרור. הלב כואב על החללים היקרים ואנו שולחים תנחומים למשפחות.

שלום רובין, ראש המועצה האזורית מבואות חר' מון מנה לרמטכ"ל ולאלוף פיקוד הצפון: "אין צל של ספק שכונות המתבלים היתה לחדור לישוב למינע מיקוח ולמנע בחמים מפשע. אני מברך את האלוף הפיקוד והקצינים הבכירים ועד לאחרון החיילים בשטח ומביע צער עמוק על אובדן חיים צעיריכם".

ולמן נסטר, ראש המועצה האזורית עמק הירדן: "שר הבטחון יצחק רבין ביקר השבוע בקריית שמונה ומטולה ליום שלם. כמי שהניע מהשטחים אמר רבין בבקרו - 'באתי לגליל לנוח... למרבה הצער הגליל העליון אינו מסוגל לברוח מהכותרות. דרוי שים לנו כאן אורך רוח ונשימה ארוכה ובסיוע צה"ל המעניק לנו את התחושה שנעשה הכל כדי לשמור כראוי על הנבל. חבל רק על חיי החיילים הצעיריכם. תחוקנה ידי כל מי שמתרוצץ בלילות הקרים לשמור עלינו".

דה הוא, ולא בפעם הראשונה, ביצעה את משימתה, אמר הרמטכ"ל. ולחברי יפתח אמר: "המטרה העיקרית הינה להגן על יושבי הקו. בשטחים לשם חתנו לא נהרג עד היום אף חייל אך כאן נהרגים חיילים. אם תחדור חלוק יהיה מסוכן ולכן האזור הזה הינו בבחינת משימה עליונה ואנו משקיעים כאן בדברים שאחס ושאיונם רואים. יכול להיות מקרה שמישהו יבצע, וזה קרה בליל הגלש" וים, לכן, למרות ההסתברות הנמוכה, צריך להיות בכוננות גם ביישובים עצמם".

גם האלוף פלד פנה לאזרחים: "אמר זה שבין מר' רה ליפתח נוח למתבלים יותר, אולי בשל טווח הליכה קטן יחסית ליישובים. אין קשר בין ארועי יו"ש ולנסיון החדירה. אלה היו, נותרו ויהיו. שילם נן היום מחיר כבד ויקר. במלחמה שמושכת זו נאלץ צים לצערי לשלם מחיר יקר אך האנשים מעלו במ' היות, הסתערו, מנעו ומנעו".

גרשון קסטל מזכיר קיבוץ יפתח מספר כיצד ב-4.20 לפנות בוקר הגיעה הודעת הכוננות. "תוך 4 דקות היו כל הנגרים ביפתח, על נישקם, בעמדות. הנשים והילדים קיבלו דיווח שוטף ומעודכן בטלר וזויה במעגל, סגור היישר לחדרים". "זו הפעם הש' לישיבת בתוך שנה שמחבלים מנסים לחדור בין יפ' תח למנרה. המורל נבוה. לא היו בעבר ואין בהווה

מאת יהודה גורן

אתמול סמוך ל-10 בבוקר במועדון של קיבוץ יפתח בגליל העליון ישבו הרמטכ"ל דן שומרון, אלוף פיקוד הצפון יוסי פלד, המח"ט, ראש המועצה האזורית גליל עליון ולמן נסטר ועמיתו ממכור את חרמון שלום רובין, מזכיר יפתח גרשון קסטל ועשרות חברים מהמשק.

אותה שעה רדפו חיילים אחר מחבל נוסף שנס' לט ללבנון. נופת חברו היתה שרועה במרחק שני ק"מ מהקיבוץ ומחבל שלושי עשה את שעותיו הראשונות בשבי הישראלי.

באוויר עמדה תחושה מעורבת של שמחה מהולה בעצב. שמחה על שחיילי צה"ל הצליחו למנוע חדירה למינע לשם מיקוח. עצב על נפילתם של שני צנחנים צעירים ומציעתו של הנשש. צנחנים קשוחים ואדומי עיניים הזילו דמעה. האלוף פלד היה עימם: "רק מי שידע לבכות יודע גם להלחם. להזיל דמעה על חבר שנפל בקרב אין בה בושה ואין זו סיבה לחולשה. זה סימן שלמרות היותנו לוחמים נשארנו בני אדם".

"מורל יהיה נוכע קודם כל מזה שיחידה חשה שהיא מסוגלת לבעד את משימתה כפי שצריך ולכן המחיר כה כבד ולכן חיילים חשים באובדן והיחיי

"היה נסיון" סיפר רועי בן השנתיים מקיבוץ יפתח

אנחנו כבר רגילים לאירועים כאלו, רק חבל שהילדים מקיבוץ צריכים ללמוד בגיל הצעיר מה סדרתן של המלטים ציטון חרידה; אנו בטוחים בגדהל ומאמינים שגם תהדר נשאר רק עם נסיונות בלבד.

כך אמרו אתמול חברים מקיבוץ יפתח שבאצבע הג'ל, ומן קצר לאחר שצה"ל ארע על רגיעה בשטח, ועל י: התושבים יכולים לשוב לשיגרת החיים רגילה.

היה ניסיון, אמר אתי מול רועי בן השנתיים, בעת שיצא עם חבריו בנגנון לסיול מקיבוץ.

לנו כבר יש ניסיון עם זה, אמרה הנגנת, החיים כאן זה לא פיקניק. מתרגי לים לאירועים. כל פעם שזה נגמר, כלי שהמתבלים מגי' עים אלינו, אנו נושמים לר' וחה.

איך נפל אבשלום

אבשלום (אבי) בשארי ז"ל מכפר זיתים נהרג בארבעה בפברואר בהיתקלות עם מהבלים בגבול הצפון. בחופשתו האחרונה הספיק ללוות את חברו יונתן, שנהרג באותן נסיבות, למנוחת עולמים אבשלום הגיע לצנחנים, כי כך בהר. כמו אביו ואחיו. עם אמא דיבר בפעם האחרונה ארבעה ימים לפני שנהרג.

אבשלום עם אביו: ריחתי לראות אותו בפעם האחרונה

אבשלום עם אביו: אחיה דוד

הצנחנים הצעירים פרצו בבכי לאחר הקרב בצפון: תוך שבועיים נפלו שלושה מחבריהם

דולי הפלוגה סביבולו אתמול פינוע'מיקוח ליד קיבוץ מנרה מצעו גם את העזרה השדומת באותו אזור לפני סבועיים. כאשר הגיע כוח האכסחה למקום הפירצה הספיק רק שני מחבלים לעבור לשטח ישראל וסליסי זכב בתוך חוסי התיל. בקיבוץ נהרגו אלו שפר ואבשלום בשאריו וחיל נוסף נפצע באורח כיווני. בפקד החלוח נכנע ואחד נהרג לאחר מירדף שנמשך כמעט שעתים כנסעי קיבוץ מנרה. מנן אבי, בפקד הסות וסברתי להחלים שלי סכסרתנו הוא להגן על יסובי הצפון ככל מחיר - וסחפעס המחיר היקי היה סני הברום

אלי שפר: הצבא - שליחתי

- מאת חיים ברודא, כתב 'יריעות אחרונות' -
ביום שלישי השבוע, התקשר אלי שפר, בן 19, לבית הוריו, לאה ומשה, בהרצליה. היתה זו שיחת טלפון קצרה, שיוגרתות למדי, בה בישר להוריו האהוי, כי הוא חש בטוב. איש לא שיער אז, כי תהיה זו השיחה האחרונה עם אלו, שנותרה אתמול בהתקלות עם המחבלים בצפון.
אלי שפר, תלמיד ישיבת ההסדר, התגייס לצה"ל לפני כשנה, והתנדב, יחד עם חבריו לישיבה, להא מעולם לא התלונן על השירות הקשה שע" בר", סיפרו אתמול חבריו. -להיפר, הוא ירע את החשיבות של השירות כצבא וראה בכך שליחות".
אלי שפר, הבכור בין שלושה אחים, כניס, למד במגמת תיקשורת בישיבת -נחלים", ליד פתחתקרי ות.
הוא היה תלמיד מצטיין. ככל תחום שבחר - הצליח", סיפרו החברים. אמש, בבית ההורים, הת אטפו עשרות קרובי משפחה וירידיים, המומים מהכי שורה המרה על נפילת הברם.
בשבת האחרונה, לאחר תפילה בבית-הכנסת -להניכירילסעבר בכנייעקיבא. חניכים אלה, ועוד רבים אחרים, מלווים אותו היום כדרכו האחרונה. מסע הלווייתו של מוראי אלי שפר ייצא בשעה 11 בבוקר מבית ההורים. ברחוב סוקולוב 99 בהרצליה, לבית-העלמין הצבאי בעיר.

אבשלום בשארי: משבחת הצנחנים

- מאת שרגא אישל, כתב 'יריעות אחרונות' -
אבל כבדו השתדר אתמול במושב כפר זיתים שליד טבריה, עם היוודע דבר נפילתו של אבשלום בשארי, בן 19, בהתקלות עם חוליית מחבלים בצפון.
אבשלום הוא דור שלישי למתיישבים בכפר זר תים, ויש לו ארבעה אחים. אחיו הבכור, בן 22, משרת בקבע, אף הוא בצנחנים. שני אחיו הצעירים לומדים בפנימיית הנוער הדתי, ואילו אחיו הקטן לומר בבית-הספר בקיבוץ לביא.
השירות בצנחנים הוא מסורת במשפחה. האב שירת בזמנו בקבע באותו גרור בו שירת הבן, שנה רג אתמול.
אבשלום למד בבית-ספר יסורי דתי, המשור בפני נימיה בכפר הסידים, ובהגיע מועד גיוסו, אך סיבי עי היה שיתנדב לצנחנים.
הוריו הם דור שני למתיישבי כפר זיתים. האב עבד עד לפני זמן קצר במיפעל "פרי ניר", והאם עברה בפעוטון במושב שדה אילן.
עם הגיע הבשורה המרה בא לבית בשארי ירדו רים וקרובי משפחה, ר80 משפחות הכפר, אשר באו לנחם את האבלים ולא מצאו נחמה לעצמם.
הלווייתו של אבשלום בשארי תיערך היום בש" עה 11 בבית-העלמין הצבאי בטבריה.

"תמיד אומרים הוא היה נהדר, אבל הוא באמת היה כזה"

פשתו למד עם חבריו. הוא היה שקרו, בחור נהדר. תמיד אומרים את זה, אבל הוא היה זה שככל האירועים סחב את החברה בשמחה לשירים ולריקודים, וככל חופשותיו הגיע לשיבה, סיפר חבר. לרברי ידידיו, רכש לפני שירותו הצבאי ספרים תורניים בפורמט כיס, כדי שיוכל להמשיך בלימודיו במהלך הסירונוט.

שפר נולד בתל-אביב. הוא למד בבית-ספר יסודי בראילון, ולפני שמונה שנים עברה משפחתו להרצליה. את לימודי התיכון עשה בישיבת "נחלים" במגמת תקשורת ועיתונות. במהלך שהייתו בישיבת ההסדר המשיך להרריך בתנועת הנוער בני עקיבא, ובשבת שעברה כשחזר מהצפון לחופשתו האחרונה בילה עם חניכיו. מפקד פלוגת הצנחנים בה שירת, סיפר שבני משפחתו ראגו לו ונהגו להתקשר מדי פעם למוצב כדי לשאול לשלומם. הלווייתו תיערך היום בהרצליה.

אבשלום בשארי ואליעזר שפר יובאו היום למנוחות

ממפעל "פרי ניר", במסגרת קיצוצים. החייל יובא היום לפני הצהריים לקבורה בחלקה הצבאית בכית-העלמין בטבריה. אליעזר שפר (19) מהרצליה, שנהרג באותה תקרית, היה חייל בישיבות ההסדר. אתמול בצהר יים לאחר תפילת מנחה בישר הרב הררי, ראש ישיבת הכותל שבעיר העתיקה בירושלים, לעשרות התלמידים, על נפילת חברם. באולם השתררה רממה. "אנחנו עדיין בהלם, אנשים לא מעכלים את העובדה שהוא נפל", אמרו החברים.

פלוגת הצנחנים של בני הישיבות התחילה בתעסוקה מבצעית בצפון לפני חודשים מספר. לפני שלושה שבועות הגיע שפר בפעם האחרונה לשיבה, וכמשך שלושת ימי חר

חן לוי, מנתם ודורוביץ, אורח מאירי

אבשלום בשארי (19) הוא חלל צה"ל הראשון מכפר זיתים שליד טבריה. לאחר פציעתו בתקרית שאירעה בצפון הובא כמצב אנוש לבית-חולים רמב"ם, אך מאמצי הרופאים להצילו נכשלו.

ברירה הקטנה כמושב בה הצ' סופפו כל בני המשפחה האכלים, סיפרה אמו: "הוא היה צנוע וביישן. כשהתגייס לצנחנים כמו אחיו הבכור ראגתי מאור. כשבוע שעבר ביקר בפעם האחרונה בבית והבטיח שיגיע באחת השבתות הקרובות".

בשארי ז"ל הוא בן למשפחה דתית בת חמישה אחים ממוצא תימני. אחיו הבכור (22) משרת כקבע באותו גדוד צנחנים, ואילו אחיו הצעירים עדיין לומדים. האם עובדת כעוזרת לגננת כמושב שרה אילון ואביו מקבל קיצנת אבטלה לאחר שפוטר

ביה, יום ראשון, י"ט שבט תשמ"ח (7.2.1988) •

הצנחנים אליעזר שפר ואבשלום בשארי הי"ד הובאו למנוחות

מפקדים בכירים בצה"ל ומאות מחביריהם הלכו אחר ארונם

הכרם שנפל על משמרתו. בדבריו פירדו אבר מתי"ט הצני תנים, כי אבי הוא נער למשפחה הגדולה ומספיק ששלת, עבן גם אביו ואחיו עירתו בצנחנים. אביו אביר, הוא מסת ודוגמא לדרך מה בחר - להגן בנוספו על המדינה מפני ני מקבשי רעתה.

אלוף סיקוד העמין העלה על נס את פועלו של אבשלום וחבריו, וז"ל: הני דוגמא הנאצלת ביותר למראות את הצד הטפה של הנוצר, המוצב לשמור על גבולותינו, לרוץ אל ה" אויב, ליצור עמו מגע ולחטל אותו - במרם התחיל לפעול, אנו לא ניצח ומשיך לשמור על הצפון, אבר האלוף ספר.

בדרכו האחרונה בבית העלמין הי"ד צבאי בעברית, בלוויית היו אלוף ס"ר סוד העמין יוסף סלד, מח"ט הצנחנים חי"ב אורזאל לון, ראש המועצה הי"ד משפחת הצנחנים, שכמו להיסדר מי"ד ראש עיריית סברית יגאל ביכר, כחלקה הצבאית של בית העלמין בסברית כוסתה בזמנות אדומות, של עשלות החברים לנסק, נציגי אזורית גיליל התחנן בני פורסינגל ו-

את יהודים ספר עתיים קהל רב השתתף ביום ה' בהלי דיוותורים של החיילים אלוטור שפר ואבשלום במארו שנתרנו ב" סוף השבוע שעבר.

רכים מתישבי הרצליה, תלמידו ישיבת, נחלים וישיבת הכותל, הני כי בני עקיבא בהרצליה, תלמידו בית ספר בריאילון, משלחת של ישר בי תליל, השתתפו בהלוויית ראי אליעזר שפר שהובא למנוחות כחלקה הצבאית בבית העלמין בהרי צליל.

בין המלווים מסדר סיקוד המרכז אלוף עמרם מנצח, קצין יחידה צני תנים ראשי תתיאלוף שמואל ארד וקצני סיקוד הצפון, ראש עיריית הרצליה אל"ם לנדאו, ראש ישיבת נחלים יוסף באגר וראש ישיבת ה" כותל הרב ישעיהו הרדי.

לאחר שרב צבאי טרא סרקי תה"י לם, אשר דאב קרוס, המניד בני"ט סי יחידתו של אלו אבר, כי אלו בלס ברוח והתנדבות יליד-בוצעונו"י עוור לונות, הוא היה מרצ לסכנות אולם לא נחצו משום משימה בוד-

עוד בוכים עשרות יושבי בומות אדומות ליוו, שלטום בהרצליה, את טוראי א"י ליעוז שפר ז"ל, שנהרג בהיתקלות עם המחבלים בצפון בדרכו דאחידנה, בבית העלמין בסברית והבא למנוחות טוראי אבשלום בשארי ז"ל. (עמ"ס 6, צילום: משה שי)

אלי שפר

אבשלום בשארי

- מאת דני שרד, כתבת הצבאי, ועוזי מחזימי, כתב ירושת ארונות" - משילות עוינת קויבת ולצערי הוא המשיך להתי קיים גם בעתיד. יש תולית רבות שמנסות להרוג ואי נחצו מסיקים לקיים מכל תקרית. ארש מאתנו לא יד כל להבטיח שנוכל לאנוס במאת האודים את הדבורי - כך אבר אתמול אלוף ס"ר סוד הצפון, היס סלד, בעק בית סיכול נסיון התוריה של מחבלים מאירגון ה"השח"י, מסך לקיסין מני רח בצפון.

המובלים שחררו אתמול לפנות בוקר וחזכו את נדר המערכת, התכוננו להגיע לקיבוץ יפתח ולהשתלט על בני"עירובה. רובר מסעס אירגון ה"השח"י, שנסל על עצמו את האחריות לנסיון הפיגוע והרע אתמול בצ"ד רון, כי מסקית האירגון הדי ליסה, להגביר את המאבק המוסיין נגד האוייב הציוני.

(על סיכול נסיון הטרוריה - ראה ידועה נרחבת בע" סד 42)

במהלך הקרב שהתפתח עם החלית, שמתה כנראה שלשה מחללים, נרצו שני (סוף במסדר 6)

האלוף פלד: „אבי מסמל את הטוב והיפה של דור הלוחמים הצעירים“

בכפריזיתים ליוו בני משפחה וחברים למנוחות את בן המקום אבשלום בשארי ז"ל

(תצלום: עמנואל אילך)

יוגב לביא בהלוויית חברו אבשלום בשארי ז"ל.

של אבי ז"ל. באותם שעות, בהרצליה, היו חברים אחרים לנשק בהלוויית תושב העיר אלי שפר ז"ל, חברם לפלוגה שנרצח באותה היתקלות.

הגייס שהציל את עצמו ואת חבריו בהשליכו התוצה את הרימוני שהושלך פנימה ע"י מחבל. גבוה, זקוף, מעט חיזור, מחויק חזק את יד חברתו. אחד אחד לחצו את ידו, נישקו אותו, כשכין המחבקים אחיו הצנתן

– מאת שרגא אשל, כתב „דיעות אחרונות“ –

בית הנלמך במרשב כפרוזיתים היה צר ממדי את הקמין שהגיע להלווייתו של אבשלום בשארי ז"ל, הצנתן שנרצח בהיתקלות ליד יפתח, עם חברו מרצליה, אלי שפר ז"ל.

משפתם בשארי היא משפחה לוחמת. האבא ושני האחים היו צנתנים באותו גדוד. היה זה רק טבעי שאבשלום ז"ל המשיך בדרכם.

ארונו של אבשלום נישא על ידי חבריו הצנתנים. חברה הכנסת אמנון לין, מספידה „אבי וחבריו הם דוגמא שאפשר להתפאר בהם. לא בגלל שהם רוצים להרוג, אלא בגלל שהם רוצים להגן. האויב רוצה להקים מרית על גופנו, ואבי שלכם חסם“.

אלוף המישך הצפון, יוסי פלד: „אבי מסמל את הטוב והיפה של דור הלוחמים הצעירים“.

נציגי קיבוץ יפתח. „אבי היקר. לא נשכח אותך בהגנתך ובהגנת חבריך על ישובנו. ראינו אתכם כבר קר כאשר יצאנו לעבודה, וראינו את האורות שלכם כאשר שמרתם מסביב“.

האב אומר „קדיש“. האם, מילותיה נקטעות: „למה, למה אבי, למה הלכת“.

כיות חברים לנשק יורה שלושה מטחי כבוד. מפקד היחידה והמח"ס אומרים לאבי ז"ל על הק

בה. רשמם עוד פרק כמורשת הקרב של הצנתנים. על תלולית העפר ערימה גדולה של זרים.

הלוחמים הצעירים מהצנתנים, שאיבדו את חברי הם בקרב ליד יפתח, פשטו את מדי הקרב ולבשו את מדי א, כבואם להיפרד מחברם.

לאחר הטקס, עמדו הלוחמים הצעירים ליד תלד לית העפר והזרים שתונחו על הקבר הטרי, הביטו

והביטו. לא קשה לנחש מה היו מחשבותיהם. זה החבר השלישי שנפל מאותו גדוד תוך שבועיים.

לאחר מכן, כאשר הבנות נרגעו ומתו רימעה מער ניהם, הקיפו כולם את יוגב לביא מרחובות, נהג

אין עולם

אלו הן המילים
אלו הן המילים
ההתקלות בו את ה'כח
התורה ע'ס ק'צ'ו

"ק'ב'ו" ו'ת'ו"

ה'כח ע'ס ע'ת'ו
אלו המילים

ה'כח ע'ס ע'ת'ו
אלו המילים

ה'כח ע'ס ע'ת'ו

אלו המילים

ה'כח ע'ס ע'ת'ו

אלו המילים

ה'כח ע'ס ע'ת'ו

אלו המילים

אלו המילים
ה'כח ע'ס ע'ת'ו

שר הבטחון

גברת לאה ומר חובב בשארי היקרים,

הרשו נא לי, להשתחף בכל לב באבלכם, כהילקח מכם אבשלום ז"ל.

טוראי אבשלום בשארי ז"ל נחן את חייו למען מולדתו. הוא נפצע ביום ט"ז שבט תשמ"ח (4.2.88) דרומית לקבוץ מנרה, כאשר סיור צה"ל, בו השתתף, נתקל כחוליית מחבלים ובאותו יום מת מפצעיו.

אבשלום ז"ל שירת בגדוד חיר"מ 890, חיל הרגלים. עוד כהיותו חלמיד היה ברור שיהיה צנחן. ראה את שירותו בגדוד כמוכן מאליו כיון שאחיו משרח ביחידה ואף אביו שירת בצנחנים. הוא היה אהוד על חבריו, חילל ממושמע שביצע המוטל עליו לשכיעות רצון מפקדיו, תמיד עזר ובלט כמקצועיו.

זכרו של טוראי אבשלום בשארי ז"ל הוא קודש ונצרנו כלכנו בגאון.

ב ה ו ק ו ה .

יצחק רבין
שר
רב אלוף (מיל)
הבטחון

שבט תשמ"ח
פברואר 1988

קיבוץ מנרה

מנרה 5.2.88
דאר נע הגליל העליון 12 165
טל. 067-44121-3

לכבוד משפחת השארי שלום רב

קבאו זאג השמחתנו הכנה בנפול הנכס אבשאים ל"ז
לא הכננו איתו אישית. אני יבצחם ומכירים את
החילאים הידושים ימים וזולות, אמין נלל אני אחיה כמין
איב הגבול.

בחננו בחיים כמין, אם טפניו ונקנינו - אייגושים שויעו
אילו עם החילאים ש צ. היל, בטני, הצמיבים אז כק שלאו
יבאו איכרים שלווים.

אין אלים אנהם משפחה שללפה בן, אז החלומית והיקול,
א הצמד שמעל ברכו קרה אחד.

אולם קבאו אז מלומנו כבטני איגשנות חמים ומיקום
שאנו חשים ברגזם לצובדים אלה אגכם וא הקריבים.

בשם יאבו וחברו מנרה

רחל רבין-יאק
(אפנינה)

קיבוץ מנרה

ועד המשפחות השכולות
של הצנחנים
בית הצנחן, חצוב חקת, תח-ג

ירושלים, י"ז באדר השמ"ח
6.3.1968

לכבוד
מטפחה לאה וחובב בטארי
כפר זיתים 23

מטפחה יקרה,

ביום ב', כ' שבט השמ"ח, 8 בפברואר ש.ז. נתקיימה ישיבה של וועד משפחות הצנחנים בה החיחדנו עם יקירכם בטארי אבשלום ז"ל שנפל חלל ב-4 בפברואר במהלך ההתיקלות עם מחבלים ליד קבוץ יפתח בגבול הצפוני. בגבורתו העילאית שגילה מנע מיטובי הספר אסון כבד בהגיגו בגופו על הגבול הצפוני ונפל כגבור.

מי כמונו יודע שאין בדברים אלה מטום נחמה למטפחה הנפגעת, הן באות רק להביע הזדהות עמוקה מלבכות דואבים של אחים ואחיות לגורל משותף.

אנו מאמינים אחכם ללבנו ומצרפים אחכם למטפחה השכול של משפחות בני הצנחנים שלצערנו הולכת ותופחת.

היה לכם בן מופת, ונדאג להעמיד לו יד ושם במקום ההנצחה ביחד עם שאר גיבורי הצנחנים במלחמות ישראל.

בכבוד רב,
יוטף שני
יו"ר ועד המשפחות השכולות

העתק: סא"ל גיבה חסון
רע"ן נפגעים
ד.צ. 01515, צה"ל.

מועצה אזורית
הגליל התחתון
דאר נע גליל תחתון מיקוד 14101
טל 06-767213

תאריך 5.2.88
כתובת יא לוחביר
מספרו

לאה וחובב היקרים, הבנים, בני המשפחה, קרובי המשפחה חברי מושב כפר זיתים

ומשפחת חיילי הצנחנים

תושבי הגליל התחתון והעם כולו מזועזעים מהאסון הכבד שאירע לכם, ההורים האחים ובני המשפחה בנפילתו של הכן אבשלום ז"ל. בבוקר יום חמישי בקרב מגע בין חולית מחבלים מאש"ף שחדרה מלבנון דרך הגדר לאחד הישובים בצפון לצורך פיגוע. עם קבלת אות החדירה זינקה יחידת הצנחנים לשטח וביניהם אבשלום. במקום התפתח קרב מגע קשה מקרוב, שבו נהרג במקום חייל ואבשלום נפצע קשה והוטס לכי"ח רמב"ם בחיפה, לכי"ח הגיעו ההורים והמשפחה בעודו בחיים, אך לאחר זמן קצר ביותר נפטר. האב חובב שירת שנים רבות ביחידת הצנחנים ובעיקבותיו הלכו שני בנים, שהמשיכו דרכו ושירתו באותו הגדוד בצנחנים. זו היא משפחת לוחמים. היום עומדים אנו ליד ארונו של אבשלום ז"ל שנפל בקרב נגד הרוצחים מאש"ף. אין בפינו מילים לנחם את ההורים, האחים, ובני המשפחה. עם ישראל היושב בציון ותושבי הגליל התחתון מרכינים ראש בפניך אבשלום. אתה וחבריך בגפכם ובגבורתכם לחמתם, חסמתם ומנעתם את המשך חדירתם את חולית המחבלים לאחד מישובי הצפון ובכך מנעתם אסון כבד להם ולעם כולו. גבורתכם ישארו חרוטים בלב כולנו ומכאן אנו שולחים תנחומים למשפחת החייל השני שנפל בקרב זה, והחלמה לפצויים. יהי זכרך ברוך מעתה ועד עולם.

בני גורפינקל

יו"ר המועצה

אילניה
ארבל
בית קשת
בית רימון
הודיות
הזורעים
כדורי
כפר זיתים
כפר חיטים
כפר קיש
לביא
מצפה נטופה
מצפה
מסד
שדה אילן
שדמונו דבורה
שרונה

בית הספר האזורי ממ"ד
בגליל התחתון

ב"ה יום
קב"ל לביא ד.נ. הגליל התחתון
טל: 94479 - 067 מיקוד 15267

אסכנו א אגלאום קולרי הי"צ

אגלאום היקר, צ"ל, הייך גאמיצניו כהטק טל לניס, דתת א א צו ו'.
כמו למחירי דאל צה גיופי 15 א יהמלר למיניס, ב"ה ספר,
כרה, מדנה ילציוס היגה צגורו זמן להוט הכיר מה צלמו
נמחירי הכירו אמת. טמנס טלו לניס על יהמלר, טולר אפי מה
שצקניו מחירו כתיס דמיטן והצוואיס מהולו ומכרו, צ"צ יצניו
שטוגן מכונת ומיצות, יחס חדרי' לטורג אמת, צנווה ולמח גי"ח
להיו מנה הלקו דמור י"ס, דהבססו אצלו מפיכך ונהיכנו
א"ה - קנין ונכס קרוב כמילומ. אפי מה למחירי למחירי מכנ
המלך זמ דמילומ דצ"ל דקרוג בהיסו למחירי למלך,
ומסנצ"ל.

בזמ כמחל לונור טלו מני קוטו כצוואיס א מוכיס. כרה ב'
- צני' מחצ, מוכס היכה אכרי. כרה ב' - ילצ מחצ, א"צ, וטלוצ.
וכך כמח המלך.
דה"כור הי"א ככוצ לניו ולמלממו. בהס"כור נסל הי"א
ככוצ והכר למחירי ולמצינניו. י"ה סכנו דכיק.

מני (יוני) אגדונת
מני כ"ה הי"ה גמלרי

חלום החיים

מלים הן כל כך
בלתי מתאימות כדי
לבטא את התחושה המהממת
יש כל כך הרבה דברים
שעושים אותי עצוב
שעושים אותי נזעם
שגורמים לי להתפרץ
הם שמונעים ממני להתרכז
כשאתה אינך
דמעות באות לעיני
כשאני מסתכל בים
כשאני קוטף פרחים
כשאני הולך לישון
אינני חושב שהבנת
עד כמה אתה חסר
אינני יכול
להאמין
שלא תחזור
לא היית צריך ללכת
יש המון מה לראות
בעולם,
היית צריך להישאר
יש המון מה לחשוב
בעולם,

ילדים בכל מקום
רוקדים ברחובות
עיניהם הגדולות
חוקרות ותמימות
מנסות להבין את החיים
עלינו להראות להם אהבה
ולהיות ישרים איתם
עלינו להשכין שלווה בעולם
כדי שהם יהיו חופשיים
לחפש ולמצא
את חלומותיהם
היית מקור גאווה
למשפחה ענוה
האמנת שהמגינים
הם הצנחנים
נחת מוצא לפיך והמשכת דרכו של אביך
יצאת להגן על ארצך
ונפלת בעת מילוי תפקידך
נפלת בידי מרחצים
ארורים ושפלים.

ה' יקום דמך, אמן

ג'ובני שאול
כפר זיתים

זאת אגרת תנחומים לאב לאם ולאחים

למשפחת בושרי לאחים לאם ולאב
היקרים לנו מכל לאה וחובב

אנו משתתפים בצערכם ובכאב לבכם
בנפול היקר לכם אבשלום בנכם

אנו המומים ומזועזעים מגודל האסון
וכואבים את כאבכם באבל וביגון

בשורת איוב הגיעה אליכם פתאום
על נפילתו של בנכם אבשלום

אנו תיארנו ומתארים איך הרגשתם
בעת שהודיעו על אבשלום בנכם

אנו מקוננים קינה אחר קינה
על אבשלום שנפל בהגנת המדינה

נפל בידי מרצחים וצמאי דם
לכן אנו קוראים תמיד לנקם

נפל על ידי מרצחים וחבלנים
בהיותו חייל למופת בחיל הצנחנים

לבי לבי לך אבשלום בושרי
שנפלת בידי מחבלים ועם כרברי

השם כחסדו ינקום את נקמתך
ויצורר בצרור החיים את נשמתך

נקטפת בגיל תשע עשרה שנים
עדיין רווק ללא אשה ובנים

נקטפת בשבט בעת נטיעות העצים
במקום ללבלב בשאר הפרחים והשתילים

בחודש שבט שותלים ונוטעים
לא כורתים ולא גודעים

והנה קרה שנכרת הענף
אבשלום בושרי הפרח שנקטף

והנה פתאום הגיעה שמועה
שמועה רעה שמועה גרועה

שבישרה על מות אבשלום
חייל יקר כמו יהלום

אנו המומים מגודל האסון ומבכים מרה
אני ושתי בנותי וגם אשתי שרה

לבי למשפחת כושרי לאה וחובב
אשר איבדו בן כמו כוכב

הקדוש ברוך הוא מאבלכם ינחמכם
וינקום את נקמת אבשלום בנכם

אבלכם אבלינו ויגונכם יגונינו
צערכם צערינו ואסונכם אסונינו

צר לכם ולנו גם יחד
על האסון אשר אותכם פקד

תהי נשמת המנוח צרורה בצרור החיים
ואתם ההורים תנוחמו בנחמת ציון וירושלים

אמיץ היית וגבור חיל
בכל מזג יומם וליל

שמרת עלינו בכל הגבולות
למען לא נפחד כלילות

ורדפת במרדפים אחרי המחבלים
מגן היית לכל היהודים

בקרב פנים אל פנים
ובאומץ ועוז הינסת החבלנים

שמך וזכרך ישארו לנצח
רם ונישא ינקום הרצח

יהיה זכרך ברוך לעד אמן

מאת מנחמכם הכאובים כאבכם
משפחת חיימי ישכר
יצחק ושרה
ירושלימה ובשורה
אחד העם 7, קרית עקרון

תנועת מושבי העובדים

חטיבת בני המושבים

תעודת גמור

לחניך/ה _____
מושב _____

השתתף/ה בסמינר להכשרת
מדריכים צעירים
של חטיבת בני המושבים

תמוז תשמ"ג יולי 1983

מחלקת הדרכה

אבשלום

אין מילים בפי כדי לבטא את גודל הכאב על אובדן תלמידי היקר אבשלום.
קשה לכתוב על נער, שטרם מלאו לו 19 שנים בלשון העבר כמעט בלתי אפשרי להביע במילים את הכאב שאני חשה על
אבדןך.

טבעי שתלמיד יספיד את מוריו ולא להיפך.
אבשלום שמך העיד על תכונותיך. אהבת שלום השכנת שלום וקדמת את פנינו תמיד בברכת שלום לבכית חלמת והשתוקקת
לשלום.

אך היית מציאותי וידעת כי כדי להשיג את השלום עליך להלחם ואמנם התנדבת לצנחנים, ליחידה מובחרת וכמו תמיד גם
עכשיו ויתרת על חיך למען הצלת ישוב שלם אשר בזכותך ובזכות חבריך יושב לבטח על אדמתו.

“בני אבשלום בני בני אבשלום”

בהרבה צער וכאב
מורתך יהודית

לזכרו של אבשלום הי"ד

היה לי הכבוד לחנך את אבשלום היךד במשך 3 שנים. נער חמד שתמיד הרבה לחייך ולהשרות בטחון, חן ואהבה על כל
הסובבים אותו. תרמת לחברת הכיתה ולגיבושה, הושטת יד לעזרת חבר מדוכדך והתנדבת לשאת בנטל המשא בטיולים היו
ממאפנינו העיקריים.

בחור צנוע ירא שמים שידע ליצג את בית ספרנו בכבוד וביראה בכל מקום בו שהה.
דמותו ונועם הליכותיו ילוו אותנו לעד

עם כל היגון והצער
כל הבכי שעצור בנו,
נמשיך בדרך אותה סללת
ומי יתן שתהיה
האב — (ל) שלום
וחללנו האחרון

ת.נ.צ.ב.ה.

בשם צוות המורים, העובדים
וכל התלמידים

אבשלום

צוות המחנכים בכפר הנוער הדתי לדורותיו, פועל מתוך תחושת היעוד של חנוך דור דתי חלוצי, לאומי, המתעתד לבנות את חייו מתוך הזדהות והשתלבות עם צרכי המדינה והעם.

אבשלום בשארי הי"ד, משמש סמל ודוגמא לחניך שדבק בתורת רבותיו, ובחר מתוך אמונה בדרך הקשה והמסוכנת בהצטרפו כחייל בחטיבת הצנחנים בו שירת אביו בעבר, ומשרת אחיו, בוגרנו, בהווה.

אבשלום הצטיין במשך לימודיו בכפר, כחניך שידע למזג בתוכו ענוה, בגרות אישית, רצינות, התמדה שמעליהן חופפת שמחת חיים כנה וטבעית.

אבשלום, שכונה בכפר בשם החיבה "אבי", בלט מכל חבריו בתחושת צדק בלתי מתפשרת, בחברות אמת, בהזדהות מלאה עם אורח החיים הדתי שבכפר, ועם התביעות החנוכיות והערכיות שהכפר דוגל בהם.

קשה מאוד לעכל את העובדה, שנער צעיר ותמים, שעד לפני מספר חודשים חבש אצלינו את ספסלי בית המדרש, החכים את רבותיו ועלה עליהם, בעוד אנו עוסקים ברעיון ובתלמוד, ואילו הוא ממש את הדברים מן הכח אל הפועל, ומן ההלכה אל המעשה.

אין יצר אנושי גדול וחזק יותר מאשר הרצון הטבעי, להמשיך להיות ולהתקיים. אדם מוכן לעשות הכל, אבל בתנאי שימשיך לחיות.

תחושת הרצון להשרדות מביאה לגילוי כוחות עצומים וטמירים הטמונים באדם, ואשר באים לידי ביטוי בשעה שהאדם רוצה להמשיך לחיות ולא למות.

אבשלום כעדות מפקדו, יכול היה שלא להיות נוכח בזירת התקרית ליד מגרה, אולם, תחושת הצדק, התושיה והאחריות של "ישראל ערבין זה לזה", קרא לו ולחברו הקדוש א' שפר הי"ד, להגיע למקום הפעולה, ולמסור את נפשם הטהורה על קדוש השם העם והארץ.

עובדה זו מרוממת את מעשה ההקרבה של אהובינו אבשלום הי"ד וחבריו הקדושים לפסגות שיא, ומרוממתו על כל המעשים והפעולות, שבני תמותה רגילים וטובים עושים.

לכן נקראים אבשלום וחבריו בכל הדורות, שמסרו נפשם הקדושה והטהורה על בטחון עם ישראל וארצו "קדושים" ואשר "אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן".

מרדכי רפלד

מנהל כפר הנוער הדתי.

לזכרו של אבשלום ז"ל

בן אזכור אזכור
קטן היה הילד
עומד בוכה ורועד
הביתה אל "אמא" הוא רוצה
ועתה צא וראה אמיץ וגיבור
שש וצוהל.

כזה היה אבשלום הי"ד. חיוכו היה החלון המעיד על הנעשה בתוכו, מלא שמחת חיים הרבה אושר ויושר, לא פעם עמד כנגד דעת הקבוצה אשר לא פעלה או התנהגה לפי הנורמות המקובלות, ידע להושיט את היד לחבר נכשל ואשר מעד, עשה את זאת במלוא האחריות והרצינות, ולא רק עם חבר אלא גם בעבודה ובמיוחד בפרדס אשר בו עבד, וכל יום עבודה בפרדס היה יום חג זוטא. העבודה נעשתה בשמחה ובמלוא האחריות, אם זה על הטרקטור בהכנסת מיכלים ריקים לשורות ובהוצאת המלאים, וכל זאת כאשר החיוך על שפתי, נקל להבין זאת באשר הרגשתו היתה שהכפר הוא ביתו השני ואת זאת הוא ביטא על ידי זה שבחופשותיו הראשונות שלו מהצבא ניצל את ההזדמנות ובה לבקר בכפר ולספר שמתגעגע הוא מאד ובמיוחד לאוירה בימים הנוראים.

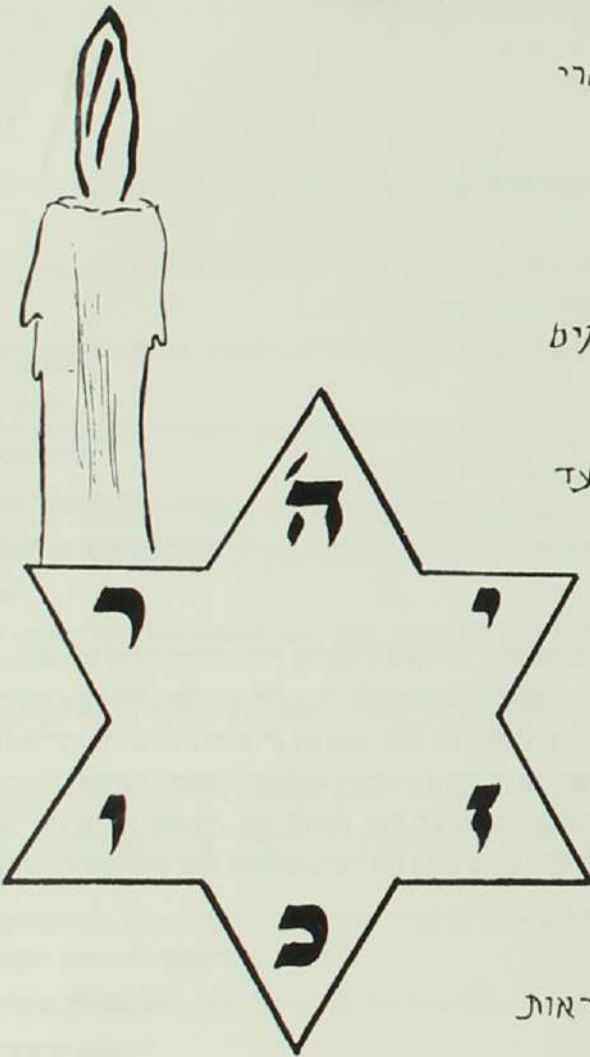
"בשנה הבאה אשתדל ואעשה
מאמצים לבוא לחגוג את
הימים הנוראים בכפר"

גאה היה לשרת בצנחנים וכבר מתחילת כיתה י' דיבר על כך, שמחתו היתה גדולה לאין שיעור כאשר התקבל לשרת בצנחנים. את זאת הרגשנו בביקוריו בכפר כאשר לא חדל לספר על חוויותיו לחבריו ועל פעילותו אשר בה גם עלה כקרבן על מזבח המולדת.

יהי זכרו ברוך

אוחנה מאיר
מדריכו בכפר
הנוער הדתי

אבשלום

א בשלום אחיט גיבור כארי
בן חובב ולאה למשפחת בשארי

ב בן יקר ואח חביב
כבוד ויקר השדית סביב

ש לום לך אח אהוב לעולמים
השמחה עליך לפני שוכן קרומים

ל א נשכחך לנצח לעולמי עד
נזכרך בכל עת - בתפילתנו יעד

ו הכאב הראשון בתורתנו היית
נקובן עולה לקצבו עליך

מ זילים דמעה דותחת בסער
כל אחיך מכפרי הגוער

ב כל מאוויך בצנחנים להיות
בין ארץ ושמים הבריאה לראות

ש חר עלומך נאמנית והקרבה
למען בית ה' ועמו באהבה

א רץ ושמים דמע בטפו אף רעשו
הוריק אחיך וחבריק לבותם קעשו

ר וכנים אנני ראש וכתף
כבוד ודמע יחדיו נשתף

י נקום ה' דמך אחיט יקירנו
להקנת עם ישראל זו נחלתנו

ה' פקדתי בדנו חיים לבטח
להצלת עמנו ולשלומם פתח

ו' נחם ה' - בנחמת ציון ויהושלים
צדיק כתמר יפרח על פלגי מים

ד' וקם בעלה דכר אחינו אבשלום
אשר על משכבו ינוח בשלום
ה' יברך את עמו בשלום

גלית לוי

נפש של אמצא

עוצמת הכאב
הניבט מתוכי
שורף רגעים שהיו יכולים להיות בהירים,
המבט החי
הפך להיות מבט מתוך תמונה אילמת.
ידך המושטת לנחמה
רחוקה, רחוקה,
פסיעות שהיו שלך
מחק הגשם.
למנוע מבט ילדי
לא יכולים שמיים,
את קול המלאך שלי שומעת
ויודעת, ללא הקול הזה
לא יכולה להיות כולי של החיים,
חלק מדמי ובשרי
מעבר לגבולות רחוקים, לא ניראים.
אספת חיוכים,
אספת צחוקים,
אספת את כולך מלאכי,
עתה לפני האלוהים.

דמים קדושים,
פירחי האל המושאלים
ניתנים ונילקחים.
רגעים רדומים מביטים מתוך זיכרונות,
הכל דומם.
הדלת לחדר כבר לא נפתחת.
דרכים בהם היית, אהבת
הותירו כאבים
דברים קטנים שמזכירים
לוקחים אלפי שעות אחר
בימים בהם היית
עם הצחוק והבכי
רוצים שתחצה גבולות
בין שמיים לארץ
ושוכ תיהיה כאן,
הכל אספת
וכבר עוד שביל חיים נימחק.
וכאן
היום דעך,
הגר כבה,
הציפורים פסקו מלצייץ
העננים הזילו דמעות
השלגים בהרים היו לקרח,
ולנו נותרו כאבים ובכיות.

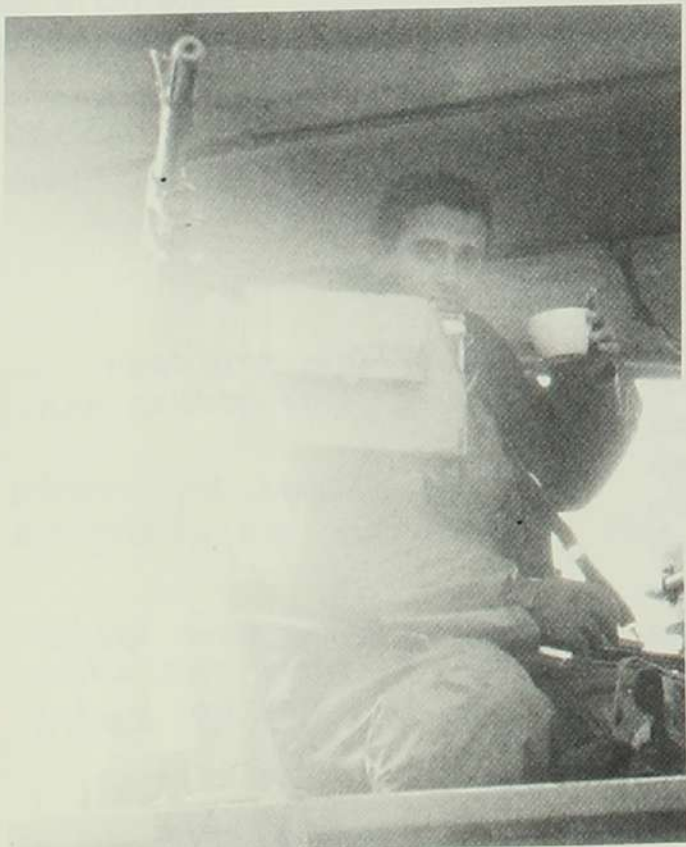
רוני דניאל

יהי זכרך ברוך

אבי!

הנה בא הסתיו
הפרחים נבלו...
קול אבי נדם, מלאך שנרדם
כמה בי פועמת נעימת קולך, למה
עזבתנו למה אח יקר?
כגורלך דעך אבי, ושוב אינך,
אם עמוק בתוך ליבנו אין חי עודך.
דברים שדיכרת לעולם ניזכור, איך זה
ונקטפת בעודך צעיר...
*בהקדשה לאבי...
יום אחרי המכה, אנחנו כאן ממשיכים לחיות...
אנחנו כאן אבי, אבל אתה לא איתנו, אבל
שתדע שבתוך ליבי אתה, חי אתה כאן נושם
מדבר, וממשיך לחייך.
את דמותך לעולם לא אשכח
כי אתה משלנו אבי, אתה מאותו הכפר

יהי זכרך ברוך

מריקי

לאבשלום!

הפרידה.
מה יכול להיות
נעים-עצוב
מתוק-מר כאחד
אם לא הפרידה?
מר על שום הפרידה
ומתוק על שום שהייתה הפגישה...
ולמרות הכאב בנתוק
למרות הדמעה הצורבת
למרות הסוף העצוב
אני מודה לאלוקים
על כל אותם רגעים שהיינו יחד.
זכור תמיד
לתת — כמו הפרחים
מפיצים ריח לכולם
בלי חשבונות,
בלי תמורה,
סתם — משום שהם פרחים

מאיתנו מאירה ומיכל

אבשלום

והשם שלך מופיע
על אבן כבדה וחזקה
והשם שלך בצבע הכהה
ופתאום — חבטה
וכל שניתן לראות
מבין ערפל הדמעות
חיוך, עיניים בורקות
ורק חיוך ועיניך כמו תמיד — צוחקות
אז אתה מצליח אותי להדביק — ולחייך
אבל הלב המוכה שואל, לא מרפה אבל למה אבל איך
ולמה הסכמת היושב במרום
לקחת מאיתנו את אבשלום...?
ולבך לב זהב
ורצונך חזק כמו אבן
ואנו משפילים מבטנו עכשיו
על השם על האבן

ומבין כסות הדמעות
עולה הדמות וחיוך ועיניים בורקות

זכרון חברות

"הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן. נרות הלילה דעכו. הידידות האהבה הנעורים שכאו פתע אל סופם."

לזיכרו של אבשלום שהיה לי כאח וידיד אמת

את אבשלום קשה שלא לזכור, את חיוכו הנצחי המביע טוב לב ונכונות לעזור.

אני זוכר אותו מחייך גם ברגעים הקשים שלו וזה היה חיוך כן ואמיתי של אדם היודע שלפעמים קשה אבל יודע שאפשר

להתגבר, ולא חיוך מזויף.

הייתה בינינו ידידות אמת שנרקמה במשך השנים בכפר למרות שהוא היה גדול ממני בשנה אחת זה לא הפריע לנו להיות

ביחד. אני זוכר שהיינו יושבים שעות על גבי שעות וצוחקים או מדברים ברצינות על הלימודים, על העתיד, על הצבא, לכל אחד

מאיתנו היו חלומות ומאווים. אבשלום תמיד דיבר על ללכת לצנחנים, כמו אחיו, ולתרום. הוא תמיד סיפר לי סיפורים על אחיו

החייל גבי.

אני זוכר שתמיד הוא אמר כשאני אתגייס הוא כבר יהיה המפקד שלי והוא יקרע אותי בטירונות.

חוויות רבות עברנו ביחד וקצת קשה לכתוב אותם אבל אני בטוח שאני אזכור אותם, אבי היה בחור שקט ואני לא זוכר

שפעם הוא הרע למישהו. הוא היה טוב לב מוכן תמיד לעזור. בשבוע שלפני נפילתו של אבי הוא בא לבקר בכפר וכרגיל ישבנו

ביחד ותיכננו לצאת בפסח לטיול ביחד וכששמעתי שהוא נפל היה לי קשה להבין את זה הרי רק לפני שבוע ראיתי אותו

ודיברנו.

יש פעמים שאני יושב ופתאום הוא עולה במחשבתי מול עיני ואני נזכר בו ובתקופה שהיינו יחד ובה לא לי לבכות ולצעוק אבל

אני לא עושה את זה מכיוון שאני יודע שזה לא יעזור הרבה. משפחה יקרה לנחם אתכם אני לא יכול אבל שתדעו ותמיד תזכרו

שאבי הוא לא הראשון ולא האחרון שנפל בקרב ותדעו שזאת ארצנו וכדי לחיות בה אנחנו צריכים להקריב דם וזה כואב. זה

קורע את הלב אבל אין ברירה וחייבים להמשיך.

בדבר אחד אני בטוח שאת אבי לעולם אני לא אשכח.

יובל ביטון

כפר הנוער הדתי

לעילוי נשמות תלמידינו, חברנו
החיל-צנון
אבשלום בשארי הי"ד
שמטר נפשו על קדושת ה'
ונעקד על הגנת הארץ והעם
י"ז בשבט תשמ"ח

זכרון לאבשלום

רק שלושים יום עברו מאז אותו יום מר ונמהר. יום בו שכלנו את אחד ממיטב בנינו-
אבשלום בשארי הי"ד.
יום רודף יום, עולם כמנהגו נוהג, החיים שוב חזרו למסלולם התקין.
לומדים, עובדים... לכאורה לא קרה דבר.
אך לא! חיים אנו וממשיכים בפעולותינו הרגילות, כי כך הוא דרכו של עולם.
אולם מעבר לשאונם והמונם של החיים הכל כה קרוב, חי ומכאיב....
קשה להשתחרר מאותה רוח עלומים עם נפש נלבבת כי קפאה בת צחוק על שפתים,
כי אין פניו מאירות לקראתנו יותר. נלקח מאתנו בחטף ללא עת, ללא פרידה
על יזי מחבלים שונאי השלום ומחררי המלחמה החיים על חרבם ומבקשים את נפשה
של המדינה.
אבשלום הי"ד יצא כעזרת ישראל מיד צר בגדר מלחמת מצווה והצליח להדוף אויב
שהתכוון להרוג ולהשמיד אנשים, נשים וטף - ונכשל!

" גדול מאוד מאוד הוא הכאב!
היה איש - וראו איננו עוד
ושירת חיינו באמצע נפסקה
עוד שיר מזמור אחד היה לו
והנה אבד המזמור לעד
אבד לעד " (ביאליק)

כך הרגשנו באותו יום בו עמדנו על קברו של אבשלום. באותו יום נפערה תהום במעמקי
נפשנו, אבל כבד ירד עלינו יתמות ובדידות.

איננו שואלים ואיננו מהרהרים אחר מעשיו של רבון העולמים .
ברצונו יתן חיים וברצונו יקחם. החלל הריק שנשאר בקרבנו מחובתנו למלאו.

" כשמת שמואל הקטן (שלא השאיר בן אחריו) הספידו עליו רבן גמליאל הזקן
ור' אליעזר בן עזריה ואמרו: על זה נאה לבכות, על זה נאה להתאבל.
מלכים מתים ומניחים כתריהם לבניהם.
עשירים מתים ומניחים עושר לבניהם.
שמואל הקטן נטל כל החמודות שבעולם והלך לו " (שמחות ב' ח')

אבשלום הי"ד הלך בדרך שאמרו חז"ל:
" הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתם " (פסחים נ' א')

אבשלום הבן עולה על אברהם אבינו ועל יצחק אבינו. אברהם רק התנסה;
אולם המשפחה עמדה באמת בנסיון. יצחק שאלו " ואיה השה לעולה "
ואלו אבשלום כחיל ולוחם עברי בצבא ההגנה לישראל לא יכול היה לשאול שאלה זו.
על כן אי אפשר לדרוש מן המשפחה שימצאו נוחמים, כי הרי רחל אמנו אף היא מאנה
להנחם על בניה.

בקדיש על הרוגי ארץ ישראל אומר עגנון:
" מלכנו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא... כל אחד ואחד מעמנו חשוב לפניו
כלגיון שלם, לפי שאין לו הרבה להעמיד במקומו...
אנו מתפללים על אחינו ואחיותינו הנאהבים והנעימים בני ציון היקרים,
הרוגי ארץ ישראל שנשפך דמם על כבוד שמו יתברך...
נהרג אחד מהלגיון שלו, אין לו כביכול אחרים להעמיד במקומו.
נתפלל עלינו ועליו ' יתגדל ויתקדש שמיא רבא.' "
אנו מחויבים למלא החלל שנפער בתוכנו דוקא בימים טרופים אלה בו אנו זקוקים
לרחמי שמים מרובים.

לא להתיאש, לא להכנס לדכאון, לא לשנוא חינם, לא שנאה עצמית-אלא בלשון הראי"ה קוק:
אהבת חינם. צריך לראות את החיוב, את האור הבוקע מציון ואת ארץ ישראל כנכס
יחיד ויקר.

מחויבים אנו להתחזק ולחזק אחד את השני, כי שונאי ישראל רוצים את ההתפוררות
מבפנים. הם רוצים התשה עצמית, שיכלה חס וחלילה זרע אברהם מאליו. עלינו, על אפם
ן על חמתם להמשיך לבנות ולהבנות.

עלינו להתחזק על ידי למוד כערך עליון כמו שכתוב:

" לולי תורתך שעשועי, אז אבדתי בעניי " (תהלים קיט, צב)

אנו מצויים להתחזק בתוכן חיינו הקצרים והמלאים של אבשלום הי"ד;
חיים שהיו מקודשים על עקרונות של מעשים טובים, צדקה וגמילות חסדים שעולה על
הצדקה ובעיקר יחסי האנוש שאפינו וסמלות אותו.
חז"ל אומרים: " צדיקים במיתתן קרויים חיים "
המידות התרומיות שהשאיר אבשלום לאחר מיתתו הן שיכולות לתת לנו את השארית
בחיים. דורנו זה ובעיקר הנוער זקוק לדוגמאן ולא במקרה ציין אלוף פיקוד
הצפון, שאבשלום סמל " את הטוב והיפה שבנוער שלנו ". הדרך שאבשלום התווה לנו היא
תחת דגל העננה; לא חמד כבוד על מעשים שעשה; לא בקש פאר על פעליו; הכל עשה
בהצנע. נח היה לבריות ורוח הבריות היתה נוחה הימנו.
חיכן אשר החיוך לא מש מעל פניו ואפילו כשעצבות היתה בלבו פנימה.

יהי רצון שנזכה כולנו להיות ראויים למורשת שהנחיל ובכך נכבד זכרו.
חבל דאבדין אך אין משתכחין.

ת.נ.צ.ב.ה.

אבשלום

כשאני חושב ומנסה להזכר באבשלום, הזכרון הראשון שעולה הוא אבשלום עם חיוך על הפנים, או בטיול כשמימיה תלויה לו בצידו, וגם אז כמוכן החיוך.

ובאמת כזה היה אבשלום בכל מצב, זמן והזדמנות היה צוחק.

עם אבשלום למדתי בביה"ס היסודי. כבר בכיתה א' היינו לחברים טובים, הרבינו להתארח זה אצל זה, ולכלות ביחד הרבה מזמנו הפנוי. רק כחודשיים עברו ואנחנו מתקשים לעכל ומסרבים לקבל שאבשלום איננו איתנו. הכתיבה קשה, אך אני אנסה לספר חוויות משותפות מילדותינו.

לחדר האוכל של ביה"ס הגענו ביחד וישבנו זה לצד זה באותו שולחן. באחת הארוחות הגישו לשולחן פלפלים חריפים. אבשלום, כתימני טוב, אכל אותם בלי בעיות והציע לי אחד, למרות שידעתי מה טעמם אבשלום בכורש השיכנוע שלו הביא אותי לטעום מהם. כשהתארחתי בביתו באחד הימים, בארוחת הערב שוב הוגשו הפלפלים, אבשלום שכנע אותי ואמר "אם אכלת בביה"ס גם עכשיו אתה יכול לאכול" ברור שטעמם של אלה לא כטעמם של אלה, ורק נגעתי בקצה הלשון התחלתי להאדים ולגמוע כוסות חלב בזו אחר זו, ואבשלום ואחיו צחקו עד דמעות. כך הפך אותי אבשלום לתימני ולימד אותי לאכול חריף, ומאז בכל ארוחה הסחוג הוא חלק בלתי נפרד.

בטיולים אבשלום תמיד היה הדמות הצוחקת. השבוע בטיול תפסתי סרטן במים ומיד נזכרתי שאת תורת תפיסת הסרטנים לימד אותי אבשלום. וכך בנסיבות דומות ואחרות יוצא לי להזכר באבשלום כמעט בכל טיול.

באחד הטיולים בכיתה ו' טיילנו בנחל יגור כשעברנו עם האוטובוס ליד כפר הנוער אבשלום הצביע ואמר "פה גבי לומד ופה גם אני אלמד בשנה הבאה". ובאמת בסוף כיתה ו' אבשלום ניפרד מאיתנו ועבר ללמוד בכפר הנוער הדתי. היתה זו פרידה ראשונה. הקשר בינינו קצת ניתק, אך בכל הזדמנות קיבלתי ממנו דרך חברים ודרך אימו דרישות שלום. את הידיעה על נפילתו שמעתי ברדיו, והיא נפלה עלי כרעם ביום בהיר.

קשה לתפוס את הקשר של אבשלום למוות. קשה להבין את הקשר של החבר הצוחק והעליז הזה לחלקה בבית הקברות, וקשה יותר להבין כי אבשלום נפרד מאיתנו בפעם השנייה, אך דמותו החביבה תמשיך ללוותנו בטיולים, בצחוק ובזכרונות נעימים שהיו לנו יחד.

אבשלום עזב אותנו השבוע פר' יתרו:

"על מקומו יבא בשלום".

אבשלום בשארי

את העולם לא הספקת להכיר, אך העולם אותך כן הספיק,
בין שפתך מתגלות פנים מחייכות בין טוב אם רע
שבו תמצא אדם תימני צנוע וחברמן, אדם שמרבה... לעזור ולהתרוצץ למען הבריות, אדם איכפתי ושלם עם עצמו,
ודבר שבקל, הוא להיות רע ואינו חביב, אבל אבשלום בחרת בדרך ישרה וקשה,
מסתכלים ויודעים את האדם שחיים איתו ואני הוא שיכול להעיד מיהו אבשלום.

בורא עולם נתן למשפחת בשארי את אבשלום,
שראה שאין לאבשלום מה לתקן החליט ש...
אין לו יותר מה לחפש בעולם הפשע ולכן העלהו לגן עדן,
ראו אנשים והיווכחו בגדלו של אבשלום
יתן הקב"ה כח וברכה למשפחת בשארי והרכה ירכה אותם.

איציק סוויסה

לזכרו של אבשלום

הורים יקרים, הורים אהובים
לכל התנחומים על שנים אבודים
על הצער והכאב, שלא רוצה להישכח או להאבד
על רוחו בשממה, שאת נשמתו נתן למדינה

הבתים כאן נכתבים בחרוזים
כי עליך אין לנו מילים
גם אם נכתוב אלף שירים
דמותך היתה לנו כמו חלום.

איתן אליהו
כפר זיתים

בן יקר הלך לנו בכפר
בן אהוב טמון בעפר
כמוך כן רבים
הפכו הרסיסים מפצועים להרוגים

זה אותם האנשים
זה אותם הפחדנים
שמתחת לשיחים מסתתרים
זורקים רימונים ובורחים

נשלחת ל-36 תודשים
כדיי לשמור עלינו האזרחים
אבל המלחמה הקרה עם אותם מחבלים
קיצרה לך את החיים ב-101 שנים

צבא הגנה לישראל

גדוד 890
מ פ ק ד
פברואר 1988
אדר תשמ"ח

משפחת בשארי

במוצאי ט"ו בשבט שנה זו נפל בנכס אבשלום ז"ל, בחור
שהוא משותף בקרב נגד מחבלים שניסו לחדור את גבולה הצפוני
של מדינת ישראל, לא הרחק מקיבוץ יפתח. מטרם של המחבלים
היתה רצח והרג אזרחים. בקרב זה ובמחיר מותו של אבשלום
נמנע מהמחבלים השגת מטרם ונמנע אסון מעט ישראל בכלל ומישובי
הצפון בפרט.

אתם שכלתם את יקירכם אבשלום. שכול זה הינו כבוד ונמיק
עד מאוד, לא ימצאו בי המילים שיביאו נחמה בליבכם ויקלו
על תחושת השכול והאובדן.
ממשפחה שורשית ולוחמת חינכתם את אבשלום לאהבת הארץ,
לאהבת המולדת ולכיבוד האדם. אבשלום הלך בדרך בה חונך וגדל,
לעולם עשה מלאכתו מתוך מטירות ועל כך היו גאים.
כיחידה לוחמת מוטל עלינו למלא את משימת הגנת הארץ. אבשלום
במותו השאיר לנו צוואת חיים שתדריך אותנו בהמשך הדרך. צוואת
מטירות ודביקות בביצוע המשימה תוך הבנת ערכה וחשיבותה לקיומו
של עם ישראל בארצו.

אנחנו כחבריו ומפקדיו מרכינים ראש לזכרו, משתתפים אתכם
באבלכם הכבד וגאים על הזכות שנפלה לנו בהיותנו חבריו לנשק.
מי יתן ולא תדעו עוד כאב.

בנימין גנץ, רב טרן
מפקד הגדוד

אבשלום יקר

קשה לעכל ולבטא במילים את ההרגשה הקשה שמלווה את כתיבת הדברים לזכרך, כי פשוט קשה לדבר עליך בלשון עבר! הדברים מקוטעים לא אחידים, פשוט רצף מחשבות קשות על אדם אהוב.

זוכר את היום בו נבחרת, המגע הראשון איתך היה מן הכתב "רוצה להמשיך מסורת של אב ואח" לא היה לך ספק לאן אתה הולך גם לי לא!!

השקט הפנימי שלך בצד הסקרנות החריצות והקליטה המהירה של החומר הנלמד הבליטו אותך מעל לשאר החיילים בכל מה שקשור לתחום המקצועי

אך לא הזנחת לעולם את האחוה והרעות, היית חבר למופת, אח ורע לכל חייל בפלוגה, תמיד עזרת ועודדת כשהחיוך המבויש משהו נסוך תמידית על פניך.

אין ספק שאבדנו אדם צנוע, עניו שקדן בעל יוזמה תושיה, והחשוב מכל נעים הליכות שהיה אחד מנותני הטון המרכזיים בפלוגה, שדרכו הצבאית נגדעה באיבה דווקא לפני שלבי הפיקוד הגבוהים בצבא הגנה לישראל.

ישובי הצפון ועם ישראל חייבים לך תודה עמוקה על אותו לילה גורלי ועל אותה החלטה אמיצה של רגע להגיע למקום החדירה למרות שהברירה היתה בידך אך נהגת כמו שמצפים מלוחם יהודי בארץ ישראל, והגעת במינימום זמן לאותה נקודה טרגית שתבעה ממך מחיר כבד — את מחיר חיך!!!

אבי! נפלת למען המולדת! מתת מות גבורים בהגנה על ישובי הצפון! משפחה נפלאה! גדלתם בן נהדר בחממה נפלאה ועל כך היו מאושרים! כאחד שמכיר מקרוב את ההתמודדות הקשה של המשפחה עם אובדן היקר מכל, ואת דרך היסורים שעברתם עד כה, יכול אני פשוט להעריץ ולחבק אותכם חזק, ולומר לכם שאתם פשוט משפחה נהדרת ומיוחדת ואנחנו אוהבים אותכם.

חזקו ואמצו!
יהי זכרו ברוך!

אבי ברקת
מפקד הפלוגה

אבשלום בשארי

סוף מסע 50 עוד 5 ק"מ לסוף. אבי: "תן לי, אני אגמור אותו בקצב שלי רק אל תלחץ". תמיד היה לו זמן, הרבה שקט נפשי. הוא היה מעט קטן אך עם הזמן התחזק מאד אהב לחשוב הרבה. ידע להסתדר היטב עם כל אנשי המחלקה.

כאשר חזר מקורס צלפים לקחתיו לאימונים ב-244 (שטח אימונים בקו) שם עבדתי עם המחלקה על תרגולות כאשר אבי איפס עצמאית בצד את נשק הצלפים שלו. כאשר עבר המג"ד וראה את אבי שאל למעשיו "שים עליו איבטוח" אמר. "הוא בסדר" עניתי. יכל לעבוד לבד בעצמאות ללא עזרה. גם היום אבשלום לא זכור אך ורק בליבנו אלא גם שמו חרוט על נשק הצלפים.

המ"מ איתי

אבשלום

ההיכרות הראשונה שלנו הייתה בכפר בתיה לשם הגעת כנער שכל רצונו זה להיות לוחם בצנחנים. חכם, עדין, נחבא אל הכלים, חדור מוטיבציה ומלא גאות משפחה. אני זוכר את הפעם הראשונה שצעקתי עליך במטווחים הוזלת דמעה כי כל כך רצית שיהיה טוב. אתה יודע היה לי מוזר אך מצד שני מלא גאווה לראות את השנוי שחל בך מאז ימי סנור, במקום אותו טירון מפוחד לקראת כניסת המ"מ ראיתי לנגד עיני גבר, לוחם בחטיבת הצנחנים. נפלת כגיבור, כיאה ללוחם, ועל זה תמיד אזכור אותך אבשלום.

יהיה זכרך ברוך

אלון אריה
מ"מ עליית הנוער

אבשלום

אני זוכר את החבר'ה של המחלקה יושבים חמורי סבר נוכח ארונו של בשארי (זהו שמו שכן נציג נוסף הוא למשפחה זו בצבא) נבוכים על הרכב ממול לקהל האבלים הזועק, ונציגי הצבא השתקנים. ימים ספורים קודם לכן היה עדיין בעלומיו צעיר וחיי, אותו אחד מוכר. פני תינוק, עור חלק שנותן אשליה של מגולח תמידית עם הכובע רחב השוליים, רגל פשוטה לפנים, מדבר עם הידיים ומטעים קולו בניגון תימני משהו. ב'ח' ׳ע' של עברית נכונה משולבות במילים עבריות עבריות.

סגנון ההתבטאות הנכון והעשיר היה כביכול תלוש במציאות הטירונות החום וצהוב הקוצים. ולכן לא פעם עורר צחוק קל הן מצד הסגל והן מצד החיילים ובאותה מידה עורר הערכה וכבוד לידע הנרחב ולתשובות המפורטות שיתן לשאלות מקצועיות וכלליות.

ועכשיו לא כלום רק ארון עץ מגובב ברבדים של אדמת הארץ. הרי על שכאלה יאמר שנתנו נפשם על בטחון המולדת ואנחנו החיים מצוים להמשיך במצווה ולהלחם על קיום המדינה ולזכור כל הזמן את הנופלים כאילו חיים הם בנינו כל העת. ולהזכר בדבריהם ובמראם ותנועותיהם על החיוב והשלילה שבה, פשוט כמות שהם.

עלינו להתנהג כילדים ולחשוב שבשארי הלך פשוט למקום אחר ויבוא אחר כך וזה קל ונפלא עד מאוד כאלו מעולם לא קרה דבר.

נזכור כל זאת, אנחנו החיים.

מליאור

נפטר טו שבט תשמ"ח תצצה

אבשלום שלנו

אבשלום שלנו. העצב בעינים
 אבשלום שלנו. הנהי בלילות
 הגד נא אבשלום שלנו
 האם חטאנו כה רב שכה קשה
 הדרך בה הלכנו.

מדי לילה אנו שומעים אותך בוכה. אבשלום.
 על שלא נחת לנו מאומה בלכתנו ממך והלאה.
 התדע? דרכינו שלנו הומות אדם.
 פרוצי מבט מלהט מקצבים.
 והאמן. לא כלום בידם כמוזנו כולם---
 והדרכים - פתוי. ללא שפה ללא עתוי.
 ב'א. אל תעזוב אותנו. אל תחזיר אותנו.
 תמוך בנו ונלך ביחד.
 איננו יכולים לקום.
 סחרחרת המקצבים בראשנו
 רעל. רעש בכל הפתחים.
 ב'א. עזור לנו להבין
 עזור לנו להאמין
 שדמעותיך אינן תזין...
 !

נסים אביטן בשם מא-7
 יבש מקור דמעותינו.
 תנחמו מן השמים.

אבשלוס

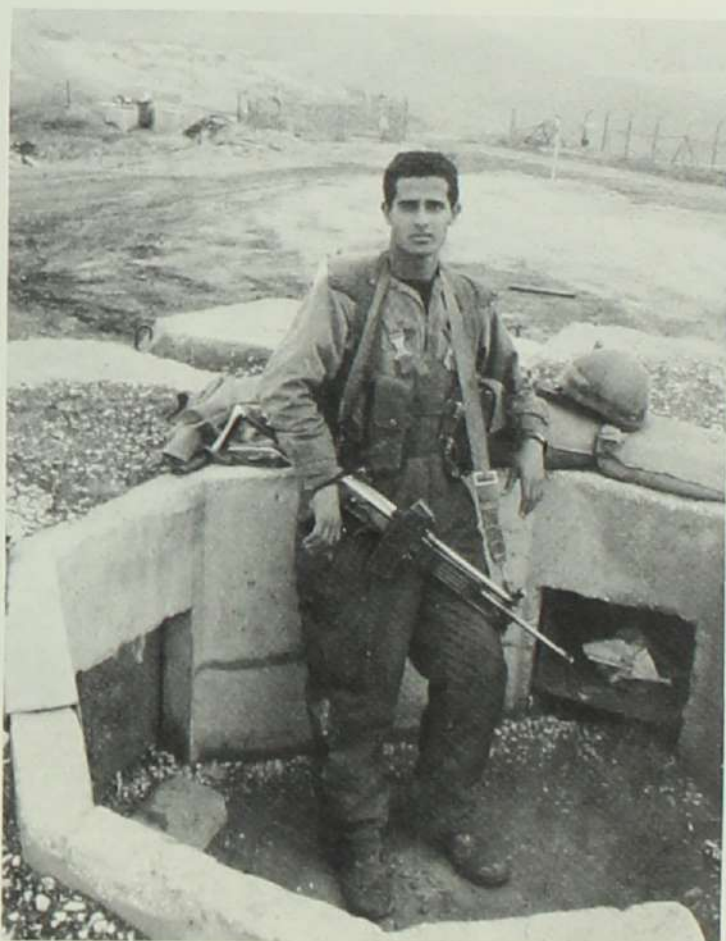
איך לעזאזל אני אמורה להגדיר את דברי אלה. דברי סיוס... דברי פרידה... סכום..?
אומרים שזהו, שהיה איש כעת איננו... האם?

הלב מסרב להאמין, והרגשות מעורפלות, ויותר מכל הכאב בלב, כאב צורב וצובט, כאב שאין לו תרופה.
עברו שלושה חודשים, בחוץ השמש הזורחת, רקפות פורחות, אך בלב הכל שחור, כאילו הזמן עמד מלכת.
זוכרת את אותו יום ארוך, היום בו נלקחת והשארת אותנו מאחור המומים, לא מבינים, ומאותו יום משהו השתנה, המוות
עומד לנגד עינינו ולא מרפה.

זוכרת איך הגעת לפלוגה במסגרת "עלית-הנוער" ואני כאילו קיבלתי עוד "בן" למשפחה הנהדרת שלי.
הזכרונות עוברים לנגד עיני, וככל שעובר הזמן אני יודעת שמה שנותר לי ממך זה זכרונות.
השימוש החזק ביותר של הפלוגה בי, כפקידה-פלוגתית, היה "כותל", וכך זוכרת את כל השיחות שהיו לנו מהן שיחות של
כיף ושיחות של שביעות, זוכרת תגישיה שלך לחיים, ואת הנכונות לתת.
אבי, לכתוב על כל מעלותיך קשה לי, כל בן-אדם קיבל ממך משהו אחר, אך לי נתת את הדבר היפה מכל, את אהבתך, אהבת
אח, שהוכחת אותה ברגעים בהם היה לי קשה.

מה שנותר לי להגיש זה תודה, תודה על כל מה שקיבלתי ממך.

שלך לעולמים עפרת.

משפחה וחברים

בט"שית בגדר המערכת

לזכרם

"אני בשארי אבשלום ויש גם אלי שפר"... כך במנגינת "אני סעדיה רבע איש" היינו שרים להנאתנו.
"שבע שחור" ו"תִּרְבֶּשֶׁר" קראנו להם.
חיקינו את "עמידת הצלף" של אבשלום ואת שמו של אלי השארנו ללש"ב... הרבטים כבר למדו מי זה האח הצעיר, ואיתי
כבר הודיע שאת שפר הוא בטוח לוקח למלחמה.
כולנו הצטערנו שאבשלום לא יצא לפגישת המחזור.
כולנו שמחנו על כל מכתב של אורה — לאלי.
אבשלום כל־כך רצה להיות כמו גבי אחיו.
אלי כל־כך רצה לחזור ללמוד בישיבה.
עד אשר... עד אשר הסיסמא: "הגנה על ישוּבֵי הצפון" קיבלה רוח חיים במחיר רוח החיים שלהם.
עד אשר "חומה חיה" הפרידה בין המחבלים לילדי קיבוץ יפתח.
עד אשר הגשימו אלי ואבשלום את רוח ההתנדבות ביציאה לסיור, בהגעה למקום הקרב והנפילה בו
עד אשר לא נשאר לנו אלא להזיל דמעה ולשאת בעצב את זכרם.

יהי זכרם ברוך

אבשלום

אני יושב פה בחדר עם ערימת מכתבים, קטעי עיתונות ותמונות של אבשלום ועדיין אינני יודע כיצד להתחיל לכתוב. קשה היא המכה, קשה עד מאד שכן אבשלום היה עימנו קרוב ל-7 חודשים, 7 חודשים שבהם שהינו יחדיו אם בשמירות במסעות ובסיוורים.

רק אתמול גמרנו בית-ספר, עדיין ילדים אנחנו, שאיפתך להגיע לקורס המכי"ם ואחר כך לקורס קצינים נגדעה בין רגע, ברגע בו עמדת מול מחבלים ומנעת מהם לבצע את משימתם.

מי לא מכיר את המשפט הידוע: "אל תיגע בי" משפט שהראה שאבשלום מלא מוטיבציה ורצון להצליח, אפילו אם קשה. אין די במילים אלו להביע את רגשותי שכן הם ישארו אצלי תמיד בתור צלקת שלעולם לא תירפא. אבשלום בחר בדרך שרצה בה והיא להיות לוחם למען מדינת ישראל ואכן אפשר לומר שאבשלום מימש את רצונו. לכם המשפחה, תחזיקו מעמד שכן אנחנו משפחת הצנחנים אתכם תמיד ולעולם.

בידידות: ליאור ששון

אבשלום

בשאר הייה חלק מהמחלקה עד שנפגע בהיתקלות ונהרג.

קשה לספר ולתאר חוויות עם אבשלום כאשר אנחנו עוד נמצאים בקו.

כל יום עוברים ליד הפירצה שעוד קיימת בגדר ומדברים איך חדרו המחבלים, מה הם עשו, מי ירה ובעצם הרגו לנו שני חברים.

בשאר הייה בן אדם שתמיד צחק, סיפר הרבה על הבית וכל אלו שגרו בעיר נחשבו אצלו "חנונים", מפונקים, לא יודעים מה זה נוף, אויר, כנרת. אבשלום דיבר על החברים מהכיתה ומהכפר, סיפר על החיים בכפר על זה שהוא מסתובב עם מכנסיים, חולצה ומגפיים והולך לרפת, אחר-כך לבריכה ואחר-כך לישון. הוא סיפר על אחיו גבי שברכטים (סוור), ועל אביו שהייה בצנחנים ועל עוד אחר שבדרך, דבר שיביא לשיא חדש 3 אחים ואב בצנחנים. כשאבשלום הגיע למחלקה אז כולם אמרו שהגיע בחור טוב למחלקה, תימני קטן וחמוד. במסעות ותרגילים אבשלום נהג לסחוב את האלונקה עד שיום אחד הוא נשבר והחברה עודדו אותו, וזה הייה הסימן, אתה איתנו, אתה אחד מהמחלקה.

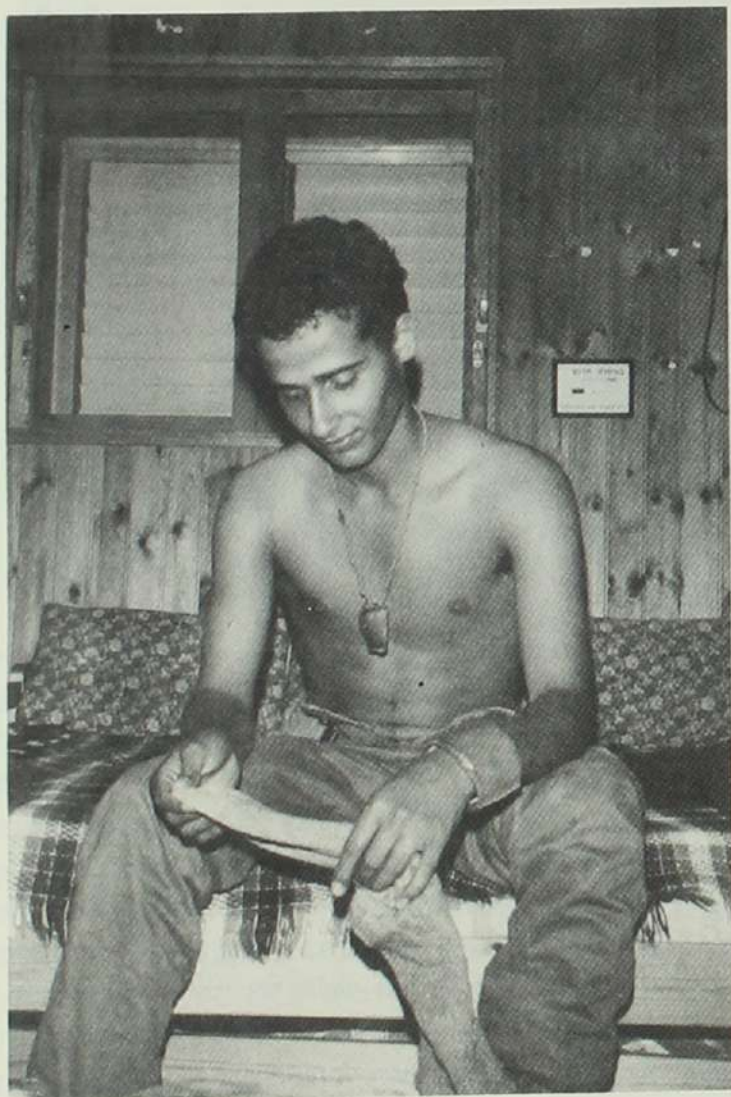
אבשלום יצא לקורס צלפים בתור צופר לא נורמלי, הוא אהב לירות בפוזוה ספורטיבית, עם יד על הכת ועמידה יציבה. יש הרבה דברים לספר על בשארי, בעצם חיינו איתו חצי שנה 24 שעות ביממה מיטה ליד מיטה, צלחת מצלחת, בעצם כמו אחים.

קשה להיפרד מחבר ולסכם את כל החברות באיזה מכתב קטן, אבשלום חבב שהייה ואיננו, הוא נהרג בזמן סיור בבטשית ובעצם בגופו הגן על המדינה ועל ישובי הצפון ומבחינתי זה אומר שגם אנחנו הצטרפנו למשפחה גדולה של משפחות שכולות.

ייה זכרך ברוך

שלמה גרדה

האם זה יתכן?

אלוהים אדירים
איך החיים עוברים,
והמוות כצל
הולך וגדל
היה הִיָּה איש
כעת איננו
האם זה יתכן?
לא הגיוני
הכל מבלבל
מסתחרר בשחור נאפל
אינני יודעת שוב
אם שחור הוא סימן,
או סתם כמו הזמן
שהולך ונמשך בלי סוף
מות קרוב אלי יותר מתמיד,
ושוב אותה השאלה, למה?!

למה?
הראש זועק
למה?
הכל מתפוצץ מסביב
אח יקר היה
ואיננו
אינני יודעת איפה הוא
רק קופסא מרובעת
מכילה הגופה הגוועת
עפר ואפר
זה מה שנותר
השאר שחור...

ואני יודעת
זה מחירה של מלחמת הקיום,
זה מחירו של עם שרוצה לחיות
וזו המטרה הסופית,
של כל מערכות האומה היהודית.

איך נפלו אבשלום בשארי ואליעזר שפר ז"ל

אבשלום היקר: אבשלום נהרג בהתקלות עם חוליית מחבלים כאשר היה בסיוור בעת מילוי תפקידו. המכה הייתה קשה לכל הפלוגה ובמיוחד למחלקה.

כל החברים לא עיכלו את הדבר וכל החברה קיבלו את זה קשה. משפחת בשארי לא האמינה בעת שהדבר הגיע לאוזניהם. עמו נפל אליעזר שפר ז"ל מישיבת ההסדר, שניהם עשו ביחד את קורס הצלפים.

אבשלום הגיע לצנחנים כי כך הוא בחר, הוא בחר להיות לוחם כמו אחיו גבי שברב"טים. אבשלום היה חייל טוב, הוא הסתדר עם כל המחלקה, כל החברה אהבו אותו, והיה לו רצון חזק מאד להצליח בכל התחומים.

הרבה חברים ליוו אותו בדרכו האחרונה, חבר שלפני יום ישבת עימו צחקת והעברת חוויות וכבר פתאום הוא איננו. אנו תמיד נזכור אותך אבשלום לאות גבורה, סמל ונצחון

ממני בהצדעה ניסים גרזי

יהי זכרך ברוך

אלי ואבי

כמעט חודשיים עברו, המכה קשה, עדיין לא מתעכלת. מצב קשה, קשה מאד תחילה שואלים שאלות. שאלות רבות, שאלות קשות. שאלות כמדומני שאין עליהן תשובה, שאלות שיוצאות מחדרון קטן בלב אל העולם הפתוח ומסתובבות ומזכירות מה שאסור לעולם לשכוח.

אבל אחר כך מנסים ומתקשים להבין שהמצב אבוד שכבר אין מה לעשות שהחיים ממשיכים והחיים זה אנחנו. אלי ואבי אני לא בטוח שהיה בנכם הרבה מן המשותף אני לא יודע אם נקשרתם זה לזה אך אני בטוח שהמסגרת והנסיבות קשרו אותכם יחד אני גם יודע ששניכם לפני שהספקתם להבין מה קורה ומה מתפתח נלקחתם לנו ולעם ישראל בעוז וגבורה. לא קשה להבין לחשוב ולדעת שבעצם התהילה והוד הגבורה נמוגים מהר שחושבים על האובדן. זהו ערך חייו של אדם אחד וכל הטמון בו.

אלי ואבי שכל רצונם ומטרתם להגן עלינו החברה, הילדים, עם ישראל.

מי יתן ולא נדע עוד מלחמות לעולם

דרור יצחקי

אבשלוס

רק לפני ימים מעטים עוד דיברנו, צחקנו ביחד ואולי גם כעסנו קצת לפעמים. גרנו באותו חדר. מיטה מול מיטה. והנה אני שוב מולך, עומד בראש מורכן ועיניים דומעות על קברך הטרי ואני נזכר... נזכר איך לימדת אותי להדליק את תנור הסולר, נזכר שהיית בא להשלים מניין לתפילה... נזכר איך חילקנו חוויות בין הפנימיות "כפר הנוער" ו"נחלים" (ועדיין לא החלטנו איפה היו יותר קטעים). נזכר בתכנונים למסיבת סיום פלוגה שרצית כל כך שתיערך בביתך... נזכר בדמותך. אך לנגד עיני — לוח שיש לבן, המחזירני למציאות המרה. על לוח השיש מונח זר פרחים ונר נשמה דולק. כן אבשלוס, כך תזכר בליבי. מאיר ופורח. כזר פרחים וכנר דולק.

יהי זכרך ברוך

פיני יצחקי

אבשלוס

מדברים אצלנו מדי-פעם על גיבוש מחלקתי. גם בקנה מידה לאומי מזכירים לא פעם את הצורך בגישור על פערים מסוימים. את הגשר הזה ראיתי באבשלוס. בכל ויכוח בכל מריבה — יכול היה כל צד לראות אחד מתומכיו והוא עצמו — לא זכורה לי פעם אחת שצעק או הרים את קולו.

תמיד בשקט האופיני לו, ובחיוך הנסוך על פניו ביצע את המוטל עליו ואת שאליו התנדב. ובתחום המאחד את כולנו — אהבת השרות והיחידה — לא היה כמוהו. שוב ושוב שמענו ממנו סיפורים אודות אחיו שבסיוור ואודות חבריו ללימודים שעומדים להתגייס ובאים לשמוע ממנו המלצות על הצנחנים...

השקט הזה, השלווה, החיוך והאהבה שהקרין לכל עבר נותנים את ההרגשה כאילו הוא היה מופקד על השלום ועל האחדות במחלקה.

מאיר כהנא.

מעשן התותחים הוא שב אלי נישא קדימה.
מחכה עם זר פרחים,
לקשט גיבור של אמא.
קר לך, היום חמים
האכל נח בנמל הבית.
ארבעה לובשי מדים נושאים אותך, עלה של זית.
מי שהיה לא יהיה כוכב רוק.
עדין לא למד לפרוט על גיטרה.
מי שהיה לא יגיע רחוק.
ילד שנפרד אתמול מבית-הספר
מי שהיה לא ירגיע תינוק,
כי עשרים שנה עוד לא מלאו לו...
קול דמעה על הארון,
הוא לא יכול היה לדעת.
את קולות הניצחון, האדמה תמיד כולעת.
תנו לילד כאן לבחור,
אותות גבורה, עיטור של ערך.
שם, באפילת הבור, איפה היא צדקת הדרך?
ועכשיו, הוא שם באבן...

מתוך "לוחמי הצבאות" של קיט בוש

אבשלוס

האזיני אדמה לקול תפילתי
ושתי במצא את קור דימעתתי
קבלי את זר מנחתתי
כי גזלת ממני
את הטוב שבחברים.

כן אדמה מה אומר
רק תאהבי את אחי
שרק אותך אהב אדמתי
שמרי תשגיחי עליו
שילדותו היה הפרח של הכפר
ובבגרותו הפרח שלא כפר
לאחר שלא חזר מהקרב האכזר

אדמה אדמתי
בחרת בצבעים אדום צחור
אבשלוס הלך ולא יחזור.

יאיר צדוק

אבשלום

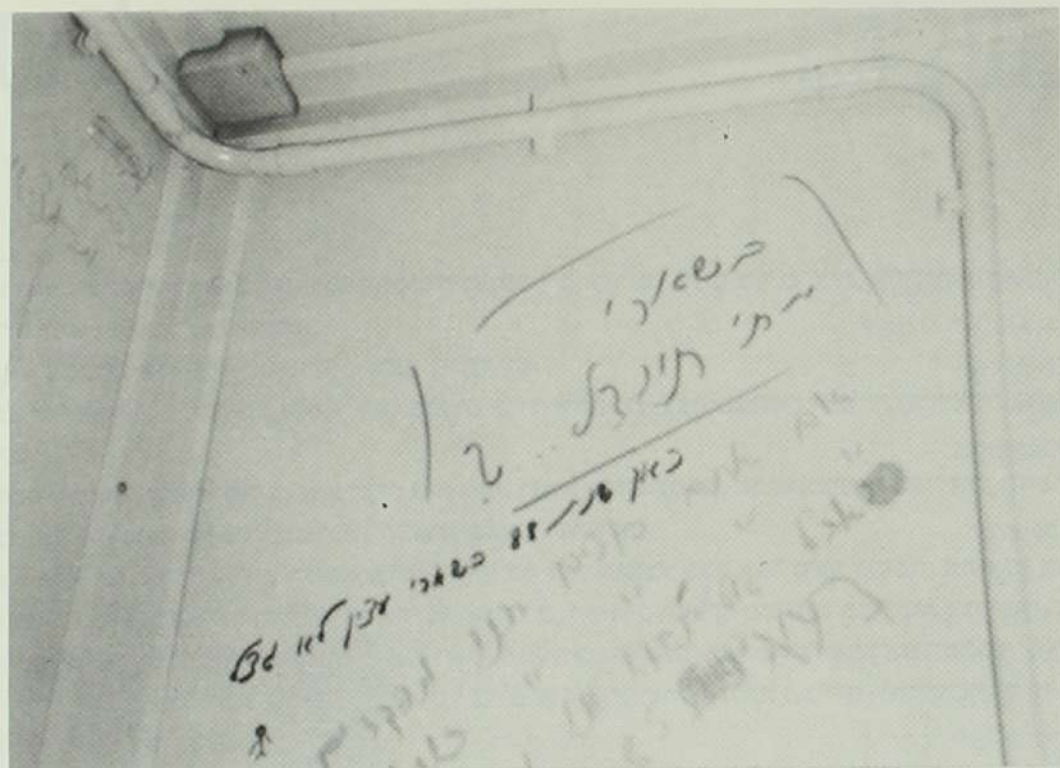
עכשיו שחלפו ימים, עכשיו שהכאב הוא דמעה נסתרת ממעמקים, עולים וצצים מני מראות, תמונות חולפות בזיכרון, חוויות של אז מעוררות חיוך המגביר את התוגה.
פנים צנומות שהחיוך אינו מש מהן. וכן, הרבה הרבה חן.
זוכר אני באימונים, אימוני הכיתה, המחלקה, פעמים רבות הייתי נע קצת מאחורי השורה הראשונה כדי לראות ולקלוט במבט את כולם.
השמש הייתה מלהטת חסרת רחמים, גוש הרים היה ניצב דומם אדיש קמעא, מביט בעיניים העייפות, הזיעה הייתה גולשת מפנינו מרטיבה את חולצתנו ונספגת ברצועות האפוד שהפכו שחורות.
רואה אני גם כעת את שרירי פניהם המתאמצים, את הרצון העז המובע בכל צעד נוסף קדימה, את אבק הכדורים הנתזים המעורר את הגיבעה ומוציאה מתוך האדישות ואת הסיפוק הרב, הסיפוק הנשקף מעיניים מבריקות מחייכות חיוך שכולו טוב לב, כולו שמחת חיים נעורים ועליצות שם למעלה על ראש הגבעה כשהנשימה כבדה וריח אבק השריפה עוד באוויר — הגבעה בידינו. בהתנהגותו ידע תמיד לשמור על מורל גבוה של כולם אנחנו חבריו למחלקה מכירים וזוכרים היטב כל קוריוו שיבבנו. מי מאיתנו לא זוכר: "אל תיגע בי".
תמונות בודדות נדלקות בסתר כמו למשל כשהם עטופים בחרמונית, צעיף ולראם כובע גרב, בידיהם הגליל הנאמן ועל פניהם חיוך, חיוך שכולו אושר ובטחון, חיוך שגם היום מלווה את צעדנו בנאמנות...

יוסי בניים.

אבשלום בשארי

את אבשלום לא הכרתי הרבה זמן בסה"כ חודשיים בערך מהתחלת הקו. עליית הנוער הצטרפו אלינו בדיוק אחרי קורס-צניחה ואז בדיוק עזבתי לקורס חובשים. אך למרות הזמן המועט שאני מכירו אני חושב שהכרתי אותו די טוב. הרבה פעמים בחדר או כשמירה היינו תופסים שיחות ארוכות ומעמיקות על החיים בעבר בהווה ובעתיד. היה מספר הרבה על הסתלבט שהיה לו בפנימיה, היה מספר סיפורים על בחורות שהכיר והיה מספר איך הגיע לצנחנים. בהתחלה חשב ללכת לשייטת אך אמר שאינו סוחב מספיק טוב. תמיד סיפר על העבר של משפחתו בצנחנים. היה מזכיר שאביו שירת בצנחנים ושאחיו גבי בסיוור של הרב"טים. דיבר די הרבה שהוא רוצה ללכת בעקבות אחיו לרב"טים, וכמובן הלאה לקורס-קצינים.
אחד המקרים הכי זכורים לי היה מקרה הקסדה והאפוד. הייתי שואל אותו: "נו תגיד, אחיך לא משיג לך איזה אפוד מדוגם או קסדה יפה?" והוא היה מספר שאחיו מכין קסדה יפה ואפוד וכל פעם שהיה חוזר מהבית היה אומר שאחיו בשלבי סיום. אחרי שנהרג אבי באתי לביתו וכשניכנסתי לחדרו הדבר הראשון שבלט לנגד עיני היה הקסדה המוכנה שאחיו סיים, אך אבשלום לא הספיק לקבלה.
אבשלום היה בד"כ בחור שקט, לא שומעים אותו יותר מדי, אך אנו תמיד נזכור את חיוכו הרחב בכל עת.

צפרייר

על קיר החדר בקו בלבנון

בסיום מסעי־כומתה

על גבול לבנון

"הפרידה"

ניפרדת מאיתנו כל כך מהר
אפילו לומר שלום
לא הספקנו
והלכת בטרם עת
ככה בלי להיפרד
תמיד ניזכור אותך אבשלום
הרי אתה היית
כסמל השלום
איך נוכל לשכוח אותך חבר
איך נוכל שלא להיזכר
באותם רגעים יפים ומאושרים
שהיו ביננו רוב הימים
לעד אזכור אותך חבר
גם אם זמן רב יחלוף
והבדידות תהיה קשה וצורבת
תמיד פינה לך אשמור בליבי
לעד ולעולמי עולמים
ולנצח נצחים
ואותך אזכור
לאורך כל החיים

"בכאב שבי"

הכאב חוזר ואינו רוצה להרפות
הכאב חוזר ותמיד הוא שואל
את אותה שאלה שאלה כה קשה
למה הם למה הם !!
הלכו מאיתנו חברים יקרים
ניפרדו מאיתנו צנחנים מיוחדים
תמיד היינו גאם בכם
תמיד היינו חלק מכם
אך בליל דימעותנו ניספגות בכר
בזכרונו את אותו ליל סגריר וקר
את אותו ליל אפל ואכזר
הכל קרה חיש מהר הכל קרה כל כך מהר
אך בליבנו ניזכור אותכם תמיד
בליבנו אתם שוכנים תמיד

אשכול דוד

"אחים לנשק"

הכל נהיה שקט והקול נדם
זהו צנחן שנדם חיינו נהיו אפורים ושקטים
ושלוותינו הופרה לעולמים
ויותר לא נדע אושר בכל הימים
כי אתה איתנו אבשלום לעולמים
דימעותינו זולגות על אחינו אבשלום
בזוכרנו את אותו האסון
אסון וכאב לעד בנו השארת
לא הימים וגם לא השנים
יפרידו ביננו אנחנו אחים
אותך אזכור לעולמים כן אנו אחים.

תפילה

אלי שבשמיים!
מדוע זה קורה לנו כל יום ויומיים?
די מלחמות ופצועים.
די קורבנות מיותרים.
כי די שבענו מלחמות ודמים.
ומה אנו מבקשים?
רק שקט ושלוה לתמיד
ושבנים יראו את אבותיהם בחיים
ושאבות יהיו גאים בבניהם החיילים
אלי שבשמיים!
מדוע זה קורה לנו כל יום ויומיים?

LIFE BY DEATH

אילנית בשארי, בת דודה.

in memory of

ELIE SHEFER and AVI BASHARY

Death perturbed In Inocent Graves,
Two soldiers died, Yet lives were saved,
My Brothers.
You have died so others may live,
That is a present that is so hard to Give.
You have given us life,
Through your Eyes we now see.
The enemy is near,
Through Your Eyes we'll be free.

ELIE BEN-DAVID

אבשלום ז"ל היה צנחן גאה
הוא תמיד אמר להיות צנחן זאת גאווה
בשבילו גדוד 890
זאת הייתה מילה שאמרה הרבה
להיות השלישי במשפחה בגדוד הזה.
במשך שלושה שבועות שהיינו יחד
אפילו יותר, חמישה שבועות כולל הגיבוש,
הוא תמיד חייך ותמיד היה אומר
"יהיה בסדר!" "אם לא נהיה עמוק בזבל לא נהיה
צנחנים."
היה לו מורל גבוה וזה החזיק אותו.
סיפר על שאיפותיו ותמיד היה גאה באחיו הגדול.
זהו גורל של חייל, בחור יפה, טוב וחמוד
שנפל

יהי זכרו ברוך

אבשלום בשארי היקר

אבשלום את תחילת הדרך התחלתי איתך בגיבוש של עליית הנוער, אני ואתה דיברנו תמיד על איך להיות קצין. אהבתי אצלך את המוטיבציה שהייתה טמונה בך.
אבשלום: מסעות עברנו יחד, שמירות, סיורים. היית חייל לתפארת על ארצנו שמרנו, ועל הגדר שמרנו, עד שקרה דבר מצער ואתה נשארת מעבר לגדר.
אני זוכר ואזכור אותך ידידי כלוחם, חבר, אח וידיד.

אבשלום בשארי אני מצדיע לך !!

יובל חנניה

תפילה

אבשלום אבשלום
נפלת בידי אנשי לב קר
שאינ להם רגשות
נפלת למען המולדת
למען האנשים שבקיבוץ יפתח .

לזכרו

אלי שבשמים !
מדוע זה קורה לנו כל יום ויומיים ?
די מלחמות ופצועים
די קורבנות מיותרים
כי די שבענו מלחמות ודמים .

ומה אנו מבקשים
רק שקט ושלוה לתמיד
ושבנים יראו את אבותיהם בחיים
ושאבות יהיו גאים בכניהם החיילים
אלי שבשמים !
מדוע זה קורה לנו כל יום ויומיים ?

כתבה: אילנית בושרי
בת דודתו של אבשלום ז"ל

אבשלום אבשלום
קראנו לך אבי ועכשיו שמך אבשלום
דמותך נראית לי בחלום
בוא אבשלום !
לעולם לא נשכח את שמך
בוא אבשלום ! בוא אבשלום .

אבשלום אבשלום
קראת לי הקסם השחור
אבל זה עבר ולעולם לא יחזור
אבשלום אבשלום
קשה לעכל שאינך פה בין החיים
אנחנו מתגעגעים אילך
בוא אבשלום !

אבשלום אבשלום
עכשיו אתה במרומים
בין המלאכים
הוי אבשלום מתי כבר יבוא השלום ?

נטע כהן (בת האחינית)

לאבשלום בשאר ז"ל

היו הרבה כמוהו — חייל
אך דווקא בו התנקם הגורל
הוא עוד אמר שהוא רוצה לנח"ל
אך לפתע אורו כבה והפך לגחל.

אבשלום ז"ל

אבשלום אבשלום נפלת ביד מחבלים רוצחים.
כשהגנת על המולדת בגבול הצפון והצלת ילדים וילדות כמוני
אבשלום כשיבוא משיח צידקנו תקום לתחיה והכל יהיה טוב.
נפלת על קדוש ה'.

צדיק וקדוש אתה אבשלום
ונשמתך עכשיו במרום

אבל אנחנו לא שוכחים אותך ומתגעגעים אליך מאוד.
קראנו לך אבי אבל כעת קוראים לך בשמך המלא אבשלום
שהשם הזה מסמל את השלום
והלוואי ויהיה שלום
נלחמת כמו אריה גיבור וחזק.

מאורטל בת דודתך האוהבת

אימו עוד ליוותה אותו בנשיקה על הלחי
ועכשיו חלשה מבכי
המוות הוא כל כך אכזר
והאדם מהר נשבר.

הוא היה אדם אמיץ ולא רגיש
אך אותו השפיל
אותו כדור עופרת ברגע חיש.

הוא אמר: "את הצרים מהר אגמור"
אך הם אותו מיהרו לשבור
ואימו זועקת עד לב שמיים
ומלאכים מקשיבים כמים.

ומלאכים שואלים: "וכי אין יצור אחר וכי למוות הוא התעורר"
וה' רואה וה' שומע
והכל בעצב הוא גומע
היו הרבה כמוהו — חייל.

מזמיר חדר

"אחי הצעיר יהודה"

"מה אברך"

אהוד מנור

רחל שפירא

...מה אברך לו, במה יבורך
זה הילד, העלם הרך.
הנער הזה עכשיו הוא מלאך
לא עוד יברכהו, לא עוד יבורך
אלוהים, אלוהים, אלוהים,
לו אך ברכת לו חיים...

"הרעות"

חיים גורי

הרעות, נשאוך בלי מילים
אפורה, עקשנית ושוקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת בהירה ודולקת.
הרעות, כנערייך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר.

ונזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תתן את ליבנו לשכוח.
אהבה מקודשת בדם
את תשובי ביננו לפרוח.

אחי הצעיר יהודה,

האם אתה שומע?

האם אתה יודע?

השמש עוד עולה כל בוקר ואורה לבן,

ולעת ערב רוח מפזרת את עלי הגן.

הגשם הראשון ירד לפני יומיים

בערב יום שלישי

ושוב אפשר לראות שמיים

כשלולית על הכביש הראשי.

אחי הצעיר יהודה,

האם אתה שומע?

האם אתה יודע?

בגן הילדים שלך לומדים כבר שיר חדש

ובתיכון התלמידים שוב מתאמנים על המגרש

רוחות ערבית מיללות על המרפסת

את כל שירי הסתו

ואמא מצפה בסתר

שאולי עוד יגיע מכתב.

אחי הצעיר יהודה,

האם אתה שומע?

האם אתה יודע?

כל חבריך הטובים נושאים דמותך עמם

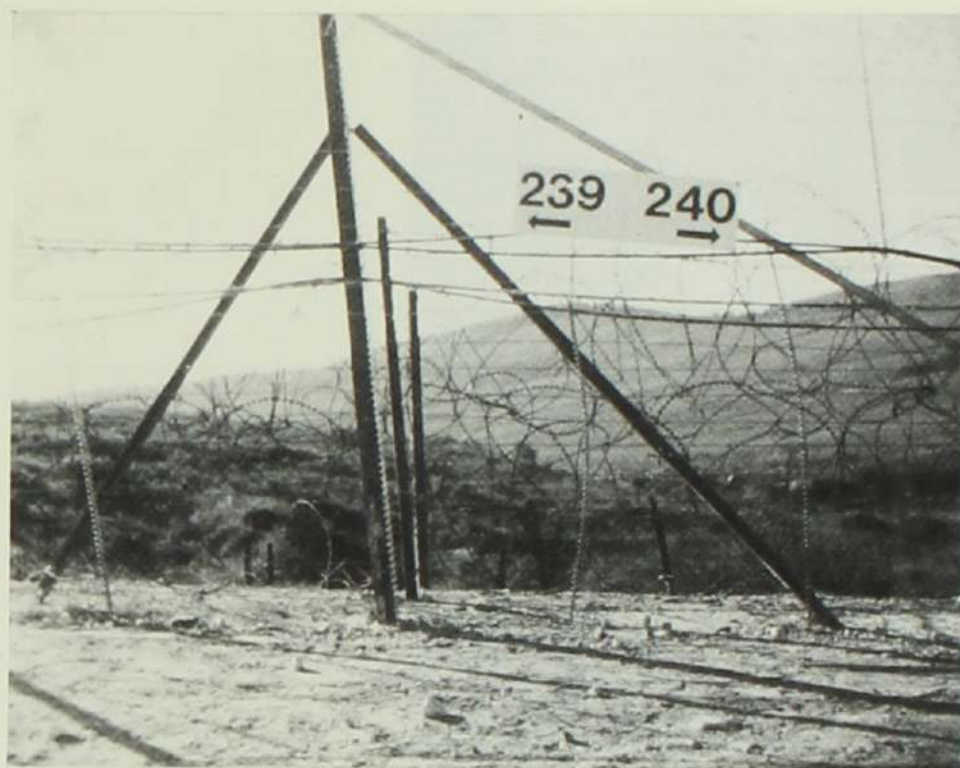
בכל הטנקים בקווי הגבול אתה נמצא איתם

אחי הטוב, אני זוכר את שתי עיניך

והן פותרות חידה

ובני הקט, יפה כמוך

בשמך לו אקרא — יהודה!

מקום ההתקלות

הפרח הזה לא יפרח בשנית
הפרח הזה כבר נפל
את הפרח הזה כבר לא נראה בשדה
אבל עשרות כמוהו יפרחו אחריו
את הפרח הזה השקו וגידלו
ונתנו לא כל מה שצריך
את הפרח הזה גידלו ההורים
שיצא, שיביץ
וילך לעזור לאחר.
אך לא רצו שילך
בדרך כל הפרחים
על פרח זה חלמה נערה
שיחזור ויאמר אהבה
אך הפרח הזה לא יגדל בשנית
חייל צה"ל נפל
בגזרה הצפונית

נתן יהונתן